

РЕШЕНИЕ

№ 59

гр. Смолян, 30.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ПЪРВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Любен Д. Хаджииванов

при участието на секретаря Мара Ат. Кермедчиева
като разгледа докладваното от Любен Д. Хаджииванов Търговско дело № 20215400900031 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 432, ал. 1 КЗ във вр.чл. 498, ал. 3 във вр. чл. 86 ЗЗД

Образувано е по искова молба на Н. Б., М. Б. и В. Б. от гр. М., първите двама като родители, третата като сестра, всички чрез адв. В.Р., в която твърдят, че на 12.03.20г., около 19,20часа, на главен път II-86-59+400, в посока гр.Пловдив – гр. Чепеларе, в района на с. Хвойна, възникнало ПТП между лек автомобил, марка М. МЛ 350, рег. № *****, управляван от Х. Ч., и лек автомобил марка Ауди А3, рег. № ** **** **, управляван от Евг. Б., вследствие на което последният получил множество изключително тежки травми в областта на гърдите, торса, главата и крайниците.

След инцидента пострадалият Б. бил транспортиран в КАИЛ при УМБАЛ Св.Г., в състояние на травматичен шок и безсъзнание. При приемането му били установени контузия на глава и мозък, травматична субарахноидна хеморагия, травматичен субдурален хематом вдясно, интравертикуларна хеморагия в ляв латерален вентрикул, мозъчен оток, тежки гръдни травми - травматичен пневмоторакс вдясно, контузия на гръден кош, множество фрактури на ребра 5-то, 6-то, 7-мо и 8-мо вляво, фрактура на скапулата, сублуксация на стерноклавикуларната става, контузия на бял дроб, фрактура на илиачна кост вдясно. Предприети били животоспасяващи манипулации, предвид констатираните тежки наранявания. Пострадалият бил интубиран и поставен на механична вентилация. Поради тежкото травматично състояние на белия дроб, бил поставен торакоцентезен дрен вдясно. След първоначалното реанимиращо лечение, продължило до

16.03.2020г., Б. бил рехоспитализиран във Втора хирургична клиника на същата болница. Било продължено лечението с картина на тежка гръдна травма и остра дихателна недостатъчност, което наложило продължителна механична вентилация. Последвало влошаване състоянието на пострадалия, поради наличието на пневмоторакс, което от своя страна наложило извършването на гръдна хирургична операция на 18.03.20г., лявостранна торакоцентеза на 18.03.2020г.

В следоперативното лечение на Б. настъпили редица усложнения, които наложили продължаване на принудителната механична вентилация, седиращо и обезболяващо лечение, както и антибиотично такова. Образната диагностика на белите дробове показвала задълбочаване на контузионните и инфилтративни промени в състояние на остър респираторен дисстрес синдром, което наложило провеждането на механична вентилация с все по-агресивен режим.

Въпреки положените усилия, извършените манипулации и лечение, след 01.04.20г. състоянието на пострадалия прогресивно се влошило, с картина на двустранна пневмония, сепсис и многоорганна недостатъчност /церебрална и дихателна/. На 07.04.2020г. към многоорганната недостатъчност се добавила и циркулаторна - с нестабилна хемодинамика, наложила постоянна инфузия на вазопресор /Noradrenalin/, в повишаващи се дози. Същия ден, около 20,15ч. настъпило остро смущение в сърдечната област /асистолия/ и били проведени кардио- пулмонални мероприятия в пълен обем. За кратко била стабилизирана хемодинамиката на пострадалия, но последвала нова асистолия. Възобновена била кардио-пулмоналната ресусцитация, но без клиничен ефект. Около 20,40ч. на 07.04.2020г., въпреки предприетите животоспасяващи мероприятия, пострадалият Б. не успял да преодолее последствията на претърпените тежки наранявания, вследствие възникналото ПТП, и починал.

Пряката и непосредствена причина за смъртта на Б. били настъпилите усложнения от тежките травми - съчетана гръдна и черепномозъчна и настъпилите усложнения от тях - двустранна пневмония, сепсис, резистентен септичен шок и многоорганна недостатъчност.

По повод на настъпилото ПТП било образувано досъдебно производство № 51/2020г. на РУ-Чепеларе, пр.пр. №595/20г. на ОП - Смолян, за престъпление по чл.343, ал.1, б."в" във вр. с чл.342, ал.1 от НК, за причиняване по непредпазливост смъртта на Евг. М.в Б.. Досъдебното производство към момента на завеждане на исковите претенции, не било приключило.

От момента на произшествието до смъртта на сина си, ищците Н. и М. Б.и, били неотлъчно до него. Били непосредствени свидетели на болките и страданията на сина си. За да бъдат близо до него наели квартира в гр.Пловдив и доколкото им било позволено от болничните заведения се грижели и помагали, за да може синът им да оздравее и да се възстанови. По

време на болничното лечение, виждайки състоянието му, съпреживявали болките и страданията му. За родителите нямало по-страшно от това да виждат страданията и болките на детето си, и да бъдат безпомощни да му помогнат. Не можело да се опише с думи преживяното от тях. През всичкото това време те били в един непрекъснат стрес и ужас, че не можели да му спестят болките и страданията, и че синът им може да си замине от този свят. Това било така, тъй като между починалия и родителите му отношенията били много близки и топли, основани на привързаност и взаимна обич. Живеели заедно, споделяли са и радости и несгоди. Ишците се радвали и съпреживявали израстването на сина си, надявали са се той да създаде семейство и да се радват на внуци, но съдбата им отредила да понесат най-тежката загуба – смъртта на обичния им син. Въпреки, че от смъртта на Евг. била изминала повече от една година, мъката и болката от загубата на любимия им син не стихвала. Напротив, с времето тя се задълбочавала. И при двамата се наблюдавало прогресивно влошаване на физическо и психическо състояние, изразено в постоянни депресивни състояния, съпътствани от тъга и отчаяние. По изключително болезнен начин ишците Н. и М. Б.и осъзнавали, че загубата на сина им била невъзвратима и занапред щели да живеят единствено със спомена от него.

В резултат на произшествието, причинило смъртта на Е.Б., на ишцата В. Б. също били нанесени непоправими неимуществени вреди. Починалият и В.Б. отраснали и живеели в едно домакинство. Ишцата била по-голямото дете и тъй като баща им М.Б. работел извън гр. М., в т.ч. и в чужбина тя поемала част от грижите за него, като му помагала и в училище. Ишцата и починалият били изключително привързани един към друг, като през годините се създавала трайна и дълбока емоционална и душевна връзка помежду им. Ишцата преживяла силно лечението на брат си, непрекъснато посещавала болницата, с Н. да му помогне или поне да го види. След смъртта му животът ѝ се преобърнал, изпаднала в шок, не можела да повярва, че брат ѝ го няма и да се примири с това. Ишцата страдала от постравматично стресово разстройство, изпаднала в депресия, налагало се да приема успокоителни лекарствени средства. И до момента мъката на ишцата от загубата на брат ѝ не била преодоляна. За нея останали само спомените, като непрекъснато посещавала гроба му и тъжала безкрайно.

От деня на произшествието и вследствие смъртта на Е.Б., животът на ишците бил белязан от нестихващи душевни болки и страдания. Неизменни техни спътници били мъка, тъга и усещане на празнота. Починалият бил едва на двадесет години, в началото на житейския си път. Към близките си Евг. изпитвал чиста и искрена обич, която им показвал всеки ден. За ишците нямало по-голямо щастие, когато се радвали на успехите на Евг. и когато семейният дом бил огласян от веселия му смях, от шегите му и закачки. В семейството на ишците царели любов и радост, когато виждали как Евг. расте здрав и щастлив, когато виждали, че започнал работа и успявал да се изгради като пълноценна личност.

Отношенията между починалия и ищите били основани на силна обич и привързаност. След смъртта му болката от загубата не стихвала и се засилвала при всеки спомен и досег с негова вещ. Ищите завинаги щели да бъдат лишени от радостта да виждат любимото дете и брат. Никога повече нямало да споделят с него малките си ежедневни радости, нямало да бъдат заедно в най-значимите моменти в живота, нито щели да изпитат щастието да видят порастването и изграждането на най-малкия член на семейството като мъж, създал семейство и отгледал деца. Занапред всеки ден от живота на ищите щял да е белязан от загубата на Евг.. За тях оставал само чистият и светъл спомен за любимото дете и брат.

Ищите поддържат, че за ангажиране отговорността на застрахователя по застраховка гражданска отговорност на автомобилистите следвало да е налице виновно и противоправно деяние от водача на застрахованото МПС, при което на трети лица са нанесени вреди, пряка и непосредствена последица от деянието.

Към момента на настъпване на ПТП на 12.03.20г., за лек автомобил М. МЛ350, рег. № *****, управляван от Хр. Ч. била налице застраховка гражданска отговорност по застрахователна полица № G073082086, със срок на покритие от 26.06.2019г. до 25.06.20г. със застрахователя-ответник, според която дружество се задължило да обезпечи гражданската отговорност на водача на лекия автомобил за причинените от него вреди на трети лица, при управлението на същия.

При спазване изискванията на чл. 380 КЗ и във връзка с уреждане на задълженията на отговорния застраховател към пострадали лица, ищите заявили пред ответното дружество претенцията за изплащане на обезщетение за понесените от тях неимуществени вреди, с молба с вх. № 5293/15.05.2020г. Към молбата били приложени необходимите доказателства, установяващи настъпването на ПТП.

В отговор на молбата, с писмо изх. № 10559/24.09.2020г., ответникът отказал да изплати обезщетение по заведената щета на ищата В.Б.. По отношение на ищите Н. и М. Б.и, въпреки представените доказателства за настъпилото застрахователно събитие и изминалия дълъг период от време, в който ищите очаквали изплащане на обезщетение, застрахователят все още не бил изпълнил задълженията си.

Ищите поддържат в молбата, че физическите и психически болки и страдания не можело да се съизмерят в пари, но пълното обезщетяване на неимуществените вреди изисквало същото да е съотносимо с болките и страданията, претърпени от пострадалия, с психическите травми и негативните последици в живота му. Обезщетението следвало да представлява справедлив еквивалент на нанесените щети. Законодателят определял минимален лимит на отговорност, по смисъла на чл. 558, ал. 2 КЗ във вр. с чл. 492 от КЗ от 10 000 000лв. към момента на възникване на застрахователното събитие, който лимит очертавал и рамката на паричната

отговорност в зависимост от тежестта на неимуществените вреди. Синхронизирането на българското законодателство с европейското и приемането на новия Кодекс за застраховането, в сила 01.01.2016г., било съпроводено с промени относно размерите на застрахователните премии и тенденция към увеличаването им, с оглед пълното компенсиране на вредите. Тази тенденция била необратима и оказвала влияние както при определяне на по-голям размер на обезщетенията, присъждани от съдилищата, така и на увеличаване на размера им от самите застрахователни компании. Рамката на справедливия размер на обезщетенията, се определяла от законодателните промени и от динамиката на икономическите процеси в страната, и за да е адекватно като размер, следвало да е съобразено с тях. Тълкувателно решение № 1/2016г. от 21.06.2018г. по т.д.№ 1/2016г. ОСНГТК на ВКС допълнило и преразгледало общите критерии за правилно прилагане на принципа на справедливост, залегнал в чл. 52 ЗЗД. Претендираните от ищите суми, били съобразени с интензитета и характера на търпените душевни болки и страдания, както и с принципа на справедливост, установен в най-новата съдебна практика. Цитират практика в тази насока.

Молят съда да постанови решение, с което осъди ответника да заплати на **Н. С. Б.**, сумата от 200 000лв., представляваща застрахователно обезщетение за претърпените от възникналото застрахователно събитие на 12.03.20г. неимуществени вреди, изразяващи се в душевни болки и страдания, в резултат на загубата на нейния син Евг. М.в Б., ведно със законните лихви, считано от датата на произнасяне на отказ от ответника за изплащане на заведената претенция - 29.05.2020г., ведно със законните лихви от датата на завеждането на исковата молба, до окончателното изплащане на сумата; **М. К. Б.**, сумата от 200 000лв., представляваща застрахователно обезщетение за претърпените от възникналото застрахователно събитие на 12.03.20г. неимуществени вреди, изразяващи се в душевни болки и страдания, в резултат на загубата на неговия син Евг. М.в Б., ведно със законните лихви, считано от датата на произнасяне на отказ от ответника за изплащане на заведената претенция - 29.05.2020г., ведно със законните лихви от датата на завеждането на исковата молба до окончателното изплащане на сумата; **В. М. Б.**, сумата от 80 000лв., представляваща застрахователно обезщетение за претърпените от възникналото застрахователно събитие на 12.03.20г. неимуществени вреди, изразяващи се в душевни болки и страдания, в резултат на загубата на нейния брат Евг. М.в Б., ведно със законните лихви, считано от датата на произнасяне на отказ от ответника за изплащане на заведената претенция 24.09.2020г., ведно със законните лихви от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

В срок е постъпил отговор от ответника. Оспорва предявените икове по основание и размер.

На първо място, фактическата обстановка около произшествието, възникнало на 12.03.20г., била описана твърде пестеливо. Посочването на факта за образуваните досъдебно производство и прокурорска преписка,

оставяли впечатление, че за възникналото ПТП и настъпилите последици отговорност носел водачът Ч., който имал сключен застрахователен договор по застраховка гражданска отговорност на автомобилистите по полица № BG/22/119001787657/26.06.2019г.

Ответникът оспорва твърденията на ищците в исковата молба по основанията на предявените претенции, тъй като не били представени доказателства в тяхна подкрепа. Оспорва твърдението, че произшествието настъпило по вина на водача на лек автомобил М. МЛ 350, рег. № *****, управляван от Х. Г. Ч.. Не били посочени факти за неправомерното му поведение като участник в движението, както и не били представени доказателства, установяващи че получените от пострадалия травми, били вследствие на виновното поведение на водача Ч.. Възникналото ПТП не било по вина на водача Ч., напротив, той дори бил засегнат и потърпевш вследствие произшествието. Последното възникнало по вина на пострадалия Б.. Същият управлявал МПС рег. № ** * с висока скорост, над разрешената за този участък от 90км./ч., предприел изпреварване на автомобила, управляван от Ч., вследствие на високата скорост не успял да влезе в траекторията на левия завой и се забил в дърво, което се намирало срещу завоя. От удара автомобилът се върнал на пътното платно настрани, а не върху колелата си. Водачът Ч. не е имал време за реакция да избегне удара с автомобила на пострадалия и се ударил в неговия под. Вследствие на това съприкосновение между двата автомобила, лекият автомобил, управляван от Б. се обърнал по таван, каквото било и положението му към момента на огледа.

Водачът на другия автомобил, Х. Ч., също пострадал от този удар и неговите травматични увреждания също били описани в констативния протокол за ПТП с пострадали лица. Вината на водача Ч. не можело да се предполага, какъвто опит за това се правел в исковата молба. Към датата на депозиране на исковата молба липсвали данни за повдигнато обвинение на Ч. за престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „в“ във вр. чл. 342, ал. 1 НК и същият не бил привлечен в качеството на обвиняем. Не били представени и доказателства за заявените от ищците обстоятелства и механизъм на ПТП, както и причините за настъпването му, от които можело да се направи дори косвен извод за виновното и противоправно поведение на водача Ч.. Тъй като наказателното производство не било приключило по смисъла на НК, не били изследвани всички относими обстоятелства за настъпване на произшествието, в т.ч. поведението на пострадалия Б..

Ответникът оспорва твърдението, че вина за настъпилите неимуществени вреди от ПТП имал водачът на лек автомобил М. МЛ, рег. № *****, Хр.Ч.. Не били представени доказателства за приключило наказателно производство с влязъл в сила окончателен акт и не можело да бъде определено дали събитието било настъпило поради случайно деяние по чл. 15 НК. Във връзка с липса на доказателства за деликтно поведение на застрахования при ответника водач, моли производството да бъде прекратено

като недопустимо, поради непредставяне на задължителни документи по чл. 127, ал. 2 ГПК или производството по делото да бъде спряно до приключване на наказателното производство.

Застрахователят поддържа, че при него била образувана застрахователна преписка № 0000-1000-01-20-7301, като с писмо изх. № 6194/29.0520г. на молителите било указано да представят документи, удостоверяващи по категоричен начин виновното поведение на застрахования в дружеството водач, което не било сторено. Не бил налице отказ от ответника за изплащане на застрахователно обезщетение на молителите Н. и М. Б.и. С писмо изх. № 10559/24.09.20г. на молителката В. Б. бил съобщен отказ, с изложени за това мотиви.

По иска на ищцата В. Б., ответникът оспорва твърдението, че между нея и пострадалия съществували отношения на близост и взаимна подкрепа, извън обичайните такива, които да обуславяли заявената претенция, включително и в нейния размер. Не били налице данни за съществуващите отношения на близост, привързаност и подкрепа между ищцата и пострадалия, които да са били прекъснати единствено с оглед настъпилото произшествие. Липсвали данни и за периодичността и естеството на поддържаните от тях отношения.

Ответникът оспорва всички твърдения за търпени от ищцата В. Б. неимуществени вреди, както и твърденията за тяхната продължителност и интензитет.

Оспорва въобще дължимостта на претендираното обезщетение. В мотивите на ТР №1/2016г. на ОСНГТК на ВКС се посочвало, че от гледна точка на чл. 52 ЗЗД било справедливо и други лица, извън най-близкия семеен и родствен кръг, да могат да получат обезщетение на неимуществени вреди, ако са създали с починалия постоянна, трайна и дълбока емоционална връзка, поради съдържанието на която търпят морални болки и страдания. За получаването на обезщетение не било достатъчно само формалната връзка на родство, а било необходимо вследствие смъртта на близкия човек, преживелият родственик да е понесъл морални болки и страдания, които в достатъчна степен обосновавали основание да се направи изключение от разрешението, залегнало в Постановление №6/61г. и Постановление № 5/69г. на Пленума на ВС.

В случая, по делото не се представяли доказателства, които действително сочели на изключително близка връзка между ищцата В. Б. и пострадалия. Представените в молбата отношения били типичните проявления на родствена връзка между брат и сестра. Не се представяли доказателства и не се изтъквало ищцата да е преживяла морални болки и страдания, надхвърлящи по интензитет и времетраене присъщите за съответната родствена връзка, респ., че бил налице изключителен случай, по смисъла на тълкувателното решение.

На самостоятелно основание, ответникът оспорва всички твърдения в

исковата молба по основанията на претенциите за неимуществени вреди.

Застрахователят оспорва твърдението, че в резултат на настъпилото ПТП на 12.03.20г. за пострадалия Б. възникнали описаните в исковата молба, като вид и характер увреждания и здравословни състояния. Оспорва всички твърдения относно това, медико-биологичния им характер да е в причинна връзка с настъпилия летален изход. Оспорва твърдението Евг. Б. да е починал в резултат на настъпване на ПТП.

Всички оспорвания от страна на ответника, били във връзка с липса на доказателства за изложените фактически твърдения. Според нормата на чл. 127, ал. 2 ГПК, в исковата молба ищецът бил длъжен да посочи доказателства и конкретни обстоятелства, които щял да доказва с тях, както и да представи всички писмени доказателства. С исковата молба не били ангажирани никакви доказателства във връзка с направените твърдения. Не били представени мотиви на наказателен съд, обуславящи постановена присъда или друг документ, удостоверяващ по безспорен начин наличие на виновно поведение на застрахования при ответника водач Ч.. Важно било в случая да бъде установено по безспорен и категоричен начин кое обстоятелство довело до причиняване на травмите, дали ударът на лекия автомобил на пострадалия в дървото, което се намирало непосредствено до пътя или ударът между неговия автомобил и автомобила на водача Ч..

При внимателен анализ на фактите следвало да се приеме, че ударът между двата автомобила се явявал вторично ПТП, причината за което бил рикошетът на автомобила на пострадалия, след удара в крайпътното дърво. Не била налице вина на водача Ч. нито за първото, нито за второто ПТП. Вината и за двете произшествия била на пострадалия Б.. Отделно от това, ударът в крайпътното дърво с висока скорост, с каквато се движел Б., била основна причина за настъпването на тежките травми. Гръдната и черепномозъчна травма, били пряк резултат от контакта между автомобила и крайпътното дърво. Водачът Ч. бил изправен пред обективна невъзможност да избегне контакта с автомобила на пострадалия Б. и да предотврати вторичното ПТП. Това също сочело за липса на виновно поведение от този водач.

В случай, че съдът не приемел, че произшествието настъпило по изключителна вина на пострадалия Б., ответникът поддържа, че произшествието било причинено при висока степен на съпричиняване, поради което моли, при условията на евентуалност, да бъде съобразено поведението на Б. и степента му на принос за настъпване на вредоносния резултат, като счита за доказано възражението си за намаляване отговорността на застрахователя, на основание чл. 51, ал. 2 ЗЗД, в минимален размер от 95%.

Твърди, че двете произшествия настъпили при условията на съвина от страна на пострадалия Б.. В случай, че съдът приемел, че е налице дори частично виновно поведение на застрахования при ответника водач Ч., то

моли да бъде допуснато съвместно разглеждане на възражение за съпричиняване от страна на пострадалия.

Ответникът оспорва размера на претендираните размери от по 200хил.лв. за Н. и М. Б.и, като счита, че същите били прекомерни и не кореспондирали с принципа на справедливост. При определяне размера на обезщетението следвало да се има предвид разпоредбата на чл. 52 ЗЗД. Претендираните обезщетения били в изключително завишен размер. На самостоятелно основание поддържа, че поради наличие на изключителна вина, евентуално съпричиняване на вредоносния резултат от страна на наследодателя на ишците, следвало да бъде приложена разпоредбата на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, като евентуално присъдените обезщетения, следвало да бъдат съразмерно намалени.

Застрахователят оспорва изцяло и акцесорните искове за присъждане на мораторна лихва, като неоснователни. Следвало да се има предвид, че отговорността на застрахователя се пораждала на договорно основание и била функционална от отговорността на причинителя на вредите. Застрахователят встъпвал в задължението на застрахования да обезщети за причинените вреди по повод сключения застрахователен договор и в случая била приложима разпоредбата на чл. 409 КЗ във вр. чл. 84, ал. 2 ЗЗД, като длъжникът изпадал в забава, едва след като бъдед поканен.

Моли да бъдат отхвърлени предявените от Н. и М. Б.и искове, като неоснователни и недоказани. В случай, че бъдат намерени за основателни, моли да бъдат приети за изключително завишени и неотговарящи на принципите на справедливостта.

На същите основания моли да бъде отхвърлена и претенцията на В. Б..

От ишците е постъпила допълнителна искова молба. Поддържат първоначалната такава, с аргументите, изложени в нея.

По възражението на ответника за неизяснена фактическа обстановка по възникналото ПТП и липса на вина от страна на водача на лек автомобил М. МЛ, рег. № РВ 6391КТ, Х. Ч., което от своя страна ангажирало отговорността на застрахователя, както и че в исковата молба липсвали данни за повдигнато обвинение на последния, ишците поддържат, че според разпоредбата на чл. 45, ал. 2 ЗЗД, вината при извършен деликт се предполагала във всички случаи. Въпреки, че към момента нямало данни за повдигнати обвинения срещу водача Ч., това обстоятелство не оборвало презумпцията за виновност. Доколкото отговорността на застрахователя била функционална по отношение на деликтната отговорност, предпоставките за възникването ѝ били установяване факта на деликта от страна на застрахования и наличие на валидна застраховка гражданска отговорност. В случая, всички елементи от състава на непозволеното увреждане можело да бъдат установени самостоятелно в гражданското производство. С исковата молба били направени доказателствени искания за установяване и доказване наличието на елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане.

По отношение оспорената активна легитимация на ищцата В. К., възражението било неоснователно и бланкетно. С ТР № 1/2016г. на ОСГНК на ВКС бил очертан кръга на правоимащите да получат обезщетение за неимуществени вреди от смърт на техен близък и била въведена задължителна практика, според която материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от смърт на близък били лицата, посочени в Постановление № 4/61г. и Постановление № 5/69г. на Пленума на ВС, и по изключение всяко друго лице, създало трайна и дълбока емоционална връзка с починалия, което търпяло от неговата смърт продължителни болки и страдания. В случая, В. Б. приела смъртта на брат си особено болезнено и мъчително. Дватама израснали заедно, до злополучния ден живели заедно в един дом, споделяли радости и несгоди. Между тях съществувала особена близост, обосноваваща трайна и постоянна духовна и емоционална връзка. С исковата молба било направено искане за допускане до разпит на свидетели, които щели да установят тези обстоятелства. Поискана била и съдебно-психологична експертиза, с посочени задачи.

Възражението „на самостоятелно основание“, било неоснователно. Видно било от представените медицински документи и заключение на вещо лице по съдебно-медицинска експертиза, че всички описани травматични увреждания, били получени вследствие възникналото ПТП, а те от своя страна били в пряка причинно-следствена връзка с настъпилата смърт на Евг. Б.. При иск с правно основание чл. 45 ЗЗД, вината се предполагала до доказване на противното. Елементите от състава на непозволеното увреждане, подлежали на установяване и доказване самостоятелно в гражданското производство.

По възражението на ответника за съпричиняване, изразено в процентно отношение на 95 %, въпросът за съпричиняване на ПТП от страна на пострадалия Б., бил чисто правен.

По възражението за прекомерност на предявените искове за обезщетение на нанесени неимуществени вреди, болките и страданията на родителите на Евг. Б., били неизмерими в паричен еквивалент. Те загубили дете, в началото на житейския си път. Освен това преживели многократно с него, болките, страданията и оперативните интервенции, което от своя страна допринесло за търпените допълнителни болки и страдания, страхове и безсилие да спасят сина си. В този смисъл, възражението за прекомерност било неоснователно. Не на последно място, законодателството било съобразено с това на ЕС.

Възражението за недължимост на лихви за забава върху претендираните суми, било неоснователно. Ищците считат, че законна лихва по чл. 86 ЗЗД била дължима от датата на произнасяне на отказ от ответника за изплащане на заведена претенция. В случая била налице хипотезата на чл. 497, ал. 1, т. 2 във вр. чл. 496, ал.2, т.2, б. „а“ КЗ, застрахователят отказал да изплати обезщетение в определените срокове по чл. 496, ал. 1 КЗ.

В срок е постъпил допълнителен отговор от застрахователя-ответник.

В т. 1 от допълнителната искова молба се правела неточна интерпретация на становището, изразено в първоначалната искова молба. При възражението за неизяснена фактическа обстановка, ответникът се позовавал не на неповдигнато обвинение на другия участник в ПТП, а категорично оспорва изложената в исковата молба невярна фактическа обстановка. Събраната от застрахователя информация сочела, че водачът Ч. нямал вина за пътния инцидент.

В т. 2 от допълнителната искова молба били наведени допълнителни доводи относно активната процесуална легитимация и предявените претенции от сестрата на починалия Б.. Ответникът поддържа становището си, че в мотивите на ТР №1/2016г. били посочени конкретните обстоятелства, установяващи евентуалната активна процесуална легитимация на ищцата В. Б.. За получаване на обезщетение не била достатъчна само формалната връзка на родство, а било необходимо преживелият родственик да е понесъл морални болки и страдания, които в да обосновават основание да се направи изключение от разрешението в Постановление № 4/61г. и Постановление № 5/69г. на Пленума на ВС.

По т. 3 от допълнителната искова молба, по повод самостоятелното основание, изложеното от процесуалния представител на ищите, било по-скоро изложение по същество на правния спор. По делото било важно да се установи по безспорен и категоричен начин, че произшествието, довело до травмите, а от там и смъртта на Б., бил ударът между управлявания от него автомобил и автомобила на Хр. Ч.. Поддържа, че и двете последователно случили се ПТП, настъпили по вина на пострадалия Б..

Застрахователят поддържа изложените доводи, относно съпричиняването на вредоносните последици.

Оспорва претенциите за неимуществени вреди в техния размер. Същите били далеч от принципа за справедливост, прогласен в чл. 52 ЗЗД.

Оспорва и акцесорните икове за присъждане на мораторна лихва. Претендира разноси.

Във връзка с възражението на ответника, с разпореждане от 27.09.21г. исковата молба е била оставена без движение и е било указано на ищите, да посочат механизма на пътно-транспортното произшествие.

С молба-уточнение от 05.10.21г., ищите направили следните уточнения: На първо място, поддържат изложените обстоятелства в исковата молба, относно факта, че на 12.03.20г., около 19,20ч., на главен път II-86-59+400 км., в посока гр.Пловдив - гр.Чепеларе, в района на с.Хвойна, възникнало пътнотранспортно произшествие между лек автомобил, марка М. МЛ 350, рег. № ***** управляван от Х. Г. Ч. и лек автомобил, марка Ауди А3, рег. № ***** , управляван от Евг. М.в Б., вследствие на което последният получил множество изключително тежки травми, в областта на гърдите, торса, главата и крайниците.

Безспорно било, а и видно и от приложения констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 373р-4589/13.03.2020 г., че между лекия автомобил управляван от пострадалия Б. и водача на лек автомобил, М. МЛ350, рег. №*****, управляван от Х. Г. Ч., имало съприкосновение, което обстоятелство не се оспорвало и от ответника в отговора на исковата молба.

Пострадалият Б., като водач на лек автомобил, Ауди А3, рег. №*****, на посочената дата се движел в посока от гр.Пловдив - гр.Чепеларе, като в района на с.Хвойна на главен път II-86-59+400 км. бил застигнат от лек автомобил М. МЛ 350, с рег. №*****. Последният бил с включени дълги светлини и искал да изпревари лекия автомобил, управляван от пострадалия Б.. В даден момент, Б. бил заслепен от светлините на движещия се зад него лек автомобил, и най-вероятно поради заслепяването от движещия в опасна близост зад него автомобил, за момент изгубил координата и се ударил в крайпътно дърво. От удара автомобилът се повдигнал. Лекият автомобил М. МЛ 350, рег. № ** ** ** ** движещ се с изключително висока скорост зад лек автомобил Ауди А3, с рег. № *****, поради неспазване на изискванията на чл.23, ал.1 ЗДвП, респ. спазване на безопасна дистанция от движещия се пред него автомобил, буквално се забил в него, като с предницата си го ударил в пода и го изхвърлил извън пътното платно. От изключително силния удар двигателя на лек автомобил, Ауди А3, проникнал в купето му, и причинил на пострадалия Б. тежки травматични увреждания на гърдите, торса, главата и крайниците. Или, включените дълги светлини, високата скорост на движение на лек автомобил, марка М. МЛ 350 и неспазването на безопасно отстояние от движещия се пред него лек автомобил Ауди А3, били основната причина за възникване на тежкото ПТП, вследствие на което постр. Б. получил множество тежки наранявания, от които впоследствие починал.

Посочва се в молбата-уточнение, че още с отговора на исковата молба, застрахователят направил възражения за неизяснена фактическа обстановка по възникналото ПТП и липса на вина от страна на водача на лекия автомобил, марка М., модел МЛ 350, с рег.№ ** **** **, Х. Ч., което пък, от своя страна, следвало да ангажира отговорността на застрахователя, както и че в исковата молба липсвали данни за повдигнато обвинение на последния. В допълнителната искова молба ищците взели отношение по това възражение и уточнявали, че според разпоредбата на чл.45, ал.2 ЗЗД, вината при извършен деликт се предполагала във всички случаи. Въпреки обстоятелството, че към момента нямало данни за повдигнати обвинения срещу водача Х. Ч., това обстоятелство не оборвало презумцията за виновност. Това било така, тъй като презумцията за вина при непозволеното увреждане по чл.45 от ЗЗД, можела да се обори само с пълно и главно доказване на обстоятелства, които я изключвали.

Нещо повече, повдигането на обвинение при образувано досъдебно производство, било преценка на друг орган, който нямал нищо общо с гражданското производство и нямало как да прецени, дали в този случай

имало връзка с изхода на гражданското дело. Доколкото отговорността на застрахователя била функционална по отношение на деликтната отговорност, предпоставките за възникването ѝ били установяване на факта на деликта от страна на застрахователя, както и наличие на валидна застраховка гражданска отговорност. В случая, всички елементи от състава на неправомерното увреждане можело да бъдат установени самостоятелно в гражданското производство, а изложеното изключвало възможността за прекратяване на производството по делото или спирането му. Практиката на ВКС била категорична, за това, че въпросът за вината бил въпрос, който подлежал на самостоятелно установяване в гражданския процес.

Не на последно място, ищите посочват, че с исковата молба направили искане за допускане на съдебна авто-техническа експертиза, със задача изясняване механизма на възникналото ПТП.

В заключение, ищите поддържат изложените предпоставки за ангажиране отговорността на ответника; поддържат изложените в основната и допълнителна искова молба обстоятелства за нанесени неимуществени вреди; поддържат цената на исковете и направените доказателствени искания.

По искане на ответника като трето лице по делото е привлечен Х. Г. Ч., водач на лек автомобил рег. № *****.

Третото лице оспорва механизма на произшествието, както и изложените в исковата молба твърдения за принос за настъпване на произшествието.

Твърди, че от него не били допуснати нарушения на правилата за движение по пътищата, поради което и липсвало виновно поведение за настъпване на произшествието, а от там и за смъртта на пострадалия Б..

Според третото лице, основната причина за настъпване на произшествието, била изключително високата скорост на движение на автомобил Ауди А3, рег. №*****, от който бил изпреварен. Последният не успял да влезе в траекторията на левия завой, след което се забил в дървото срещу самия завой, като от удара се върнал на пътното платно настрани, а не върху колелата си. Ч. нямал време за реакция, за да избегне автомобила на пострадалия и се ударил в неговия под. Вследствие на съприкосновението между двата автомобила, лек автомобил Ауди А3 се обърнал по таван, което било положението му към момента на огледа от компетентните органи.

Производството е по чл. 432, ал. 1 КЗ във вр.чл. 498, ал. 3 във вр. чл. 86 ЗЗД - пряк иск на пострадалия срещу застрахователя на делинквентата от пътно-транспортно произшествие, по застраховка гражданска отговорност, за причинените вреди, при спазване на правилата на чл. 380 КЗ.

Спорна е активната материално-правна легитимация на ищеца В. Б. – сестра на починалия пострадал, като се твърди, че същата не попадала в кръга лица, легитимирани да искат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък, съгласно Постановление 4/25.5.1961г. и

Постановление № 5 /24.11.1969 на Пленума на ВС.

Спорни са обезщетенията по размер, като прекалено завишени.

Спорен е механизмът на причиняване на ПТП и наличие на съпричиняване от пострадалия.

В тежест на ищите е да докажат, че към датата на ПТП /12.03.2020г./ за лек автомобил марка М. МЛ 350, рег. № ***** е съществувала валидна застраховка отговорност на автомобилистите при ответното дружество. Следва да докажат претърпените неимуществени вреди по вид, интензитет, продължителност, както и да обосноват претендирания размер на обезщетенията и причинната им връзка с деянието.

В тежест на ответника е да докаже правоизключващите и правоунищожаваци възражения, свързани с необоснованост на претенциите по основание и размер, възражението за съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалото лице.

В тежест на третото лице е да докаже твърденията и възраженията си.

ФАКТИ ПО ДЕЛОТО :

Според констативен протокол за ПТП с пострадали лица от 13.03.2020г. /л. 11/, на 12.03.20г., около 19.15ч. на път II-86, км 59+300 между ППС, рег.№***** и ППС, рег. № ***** , възникнало ПТП с пострадали лица Х. Г. Ч. и Евг. М.в Б..

Представено е заверено копие на застрахователна полица № BG/22/119001787657/26.06.2019г., за лек автомобил М., рег. № ***** , с период на покритие 26.06.2019г.-25.06.2020г. /л.258/.

Представени с исковата молба и приети като доказателства по делото са препис извлечение от акт за смърт на Евг. Б. /л. 35/; удостоверение за родствени връзки /л.37/; удостоверение за наследници на /л.36/, които установяват, че първите двама ищци са съответно майка и баща, а третата – сестра на Е.Б..

Според представена молба вх. № 5293/15.05.20г. /л.39-40/, ищите отправили до застрахователя-ответник претенция за заплащане на обезщетение по задължителна застраховка Гражданска отговорност, за ищцата Н.Б. /майка/, обезщетение за претърпени неимуществени в вреди в размер на по 150 000лв., за ищеца М.Б. /баща/ 150 000лв., за ищеца В.Б. /сестра/ 50 000лв.

С писмо изх.№ 6194/29.05.20г., застрахователят уведомил пълномощника на ищите за образувана в дружеството щета № 0000-1000-01-20-7301, за изплащане на обезщетение за нанесени имуществени вреди и изискал заверени копия на документи /л.43/, а с писмо от същата дата, изх. № 10559, относно претенцията на В.Б., уведомил последната, че представените по заведената претенция доказателства, не установявали основание за определяне на застрахователно обезщетение /л.44/.

Представени с исковата молба са епикриза из.№ 17134 и 17685 /л.12-15/, съдебно-медицинска експертиза на труп № 9/2020г . /л.16-33/, протокол за химическа експертиза за определяне концентрацията на алкохол в кръв и урина /л.34/.

Прието по делото е и заверено копие на досъдебно производство № 51/2020г. на РУ-Чепеларе, пр.пр № 595/2020г. на ОП-Смолян /л. 136-251/.

Според приетата авто-техническа експертиза /л.269-289/, на 12.03.20г., около 19,15ч., на път II-86 км 59+400, при ясно време, суха пътна настилка, по пътно платно без дупки и неравности, при добра видимост при нощни условия, от гр. Пловдив към гр. Смолян, пътували лек автомобил Ауди А3, рег. № *****, управляван от Евг. Б. и лек автомобил М. МЛ350, рег. № *****, управляван от Х. Ч.. Преди табелата за с. Хвойна двата посочени автомобилa били настигнати от лек автомобил, управляван от Т. М., движещ се със скорост от 60км./ч. Автомобилите изпреварили този с водач М. с висока скорост и на забранен за изпреварване участък. Първи се движел автомобил М. МЛ350, а на много близка дистанция след него бил автомобил Ауди А3.

Стигайки до КПП Хвойна, двата автомобилa намалили скоростта си до 40км./ч., тъй като там имало монтирани камери. В края на правия участък, след разклона за село Павелско, те отново увеличили скоростта си, тъй като там участъкa бил прав и позволявал на автомобилите да развият по-висока скорост. Между автомобил Ауди А3 и автомобил М. МЛ започнало редувано изпреварване /двата автомобилa се гоН./. След дългия прав участък, следвали лек десен и след него ляв завой.

В този момент първи автомобил бил Ауди А3 и на много близка дистанция след него се движел лек автомобил М. МЛ 350. В десния завой, поради липса на насрещно движение, автомобилите се движели по средата на осевата линия, която вече била непрекъсната. Притиснат и заслепен от фаровете на лек автомобил М. МЛ 350, водачът на автомобил Ауди А3 Е.Б., не забелязал предстоящия ляв завой, а водачът на автомобил М. МЛ 350, движейки се на минимална дистанция, следял стоповете на автомобилa Ауди А3. Стигайки до участък на път II-86 км. 59+400, скоростта, която били развили двата автомобилa, била 150-180км./ч., която скорост била прекалено висока а преодоляване на завоя. Лек автомобил Ауди А3 започнал странично приплъзване от което излязъл на банкета и се ударил челно в крайпътно дърво /орех/. От удара автомобилa се повдигнал на 45 градуса и малко преди да падне отново на гумите си, бил ударен в областта на двигателя от лек автомобил М. МЛ 350, който се движел по същата траектория, след автомобил Ауди А3. Горното се виждало и от оставените по тавана следи, отразени в протокола за оглед. От втория удар крайпътното дърво било изкъртено и автомобил Ауди А3 се обърнал по таван, а автомобил М. МЛ350 се обърнал на лявата си страна и се установил по платното за движение на мястото, описано в протокола за оглед /фиг. 6 на л. 282 и фиг. 7 на л. 283/.

Вещото лице е изготвило мащабна скица на местопроизшествието /фиг. 1 на л. 275 и фиг. 3 на л. 277/.

Посочва се в заключението, че скоростта на движение на лек автомобил Ауди А3 преди удара била 190,62км./ч, а към момента на удара била 185км./ч., съответно скоростта на движение на автомобил М. МЛ преди удара била 185,40км./ч., а към момента на удара била 179,75км./ч. Скоростта от около 180-190км./ч. и навлизането в левия завой, довели до техническата невъзможност на автомобил Ауди А3 да преодолее лявата крива, без да настъпи удар в крайпътното дърво.

Вещото лице посочва в заключението, че от изследвания механизъм ставало ясно, че разстоянието между двата автомобила било между 5-10метра.

Според експерта, от техническа гледна точка причините, довели до настъпване на произшествието били няколко – много високата и несъобразена скорост от 180-190км./ч. и от двамата водачи в посочения пътен участък; т.нар от вещото лице „гонка“; заслепяването на водача на автомобил Ауди А3 от водача на автомобил М. МЛ 350 и следенето на стоповете на лекия автомобил Ауди А3 от водача на лек автомобил М. МЛ350, както и пренебрегването на пътната обстановка от двамата водачи.

В заключението се посочват и деформациите за двата автомобила. Така, за лек автомобил Ауди А3, управляван от Б., били в долната част /двигател/, а за лек автомобил М. МЛ 350 в предната дясна част /фиг. 6, л.282/. Върху този автомобил имало и следи по тавана, което показвало, че от удара е минал под лек автомобил Ауди А3 и след това бил предизвикал неговото обръщане по таван. Автомобил М. се обърнал на лявата си страна и отскочил на пътното платно /фиг. 7, л. 283/.

В съдебно заседание вещото лице поддържа заключението. Пояснява, че автомобил М. МЛ 350 бил по-висок от автомобил Ауди А3 и притиснат и заслепен от фаровете на автомобил М., водачът Б. най-вероятно не бил забелязал предстоящия лев завой, а движещия се на минимална дистанция автомобил М., най-вероятно се вглеждал в стоповете на автомобил Ауди.

Според вещото лице, двата удара настъпили в рамките на секунди, което показвало, че двата автомобила се движели плътно един след друг. При положение, че дистанцията на втория автомобил /М. МЛ350/ била по-голяма, той щял да се удари в задницата на автомобил Ауди А3

Като причини за настъпване на произшествието, експертът отново посочва високата скорост и несъобразяването с пътни знаци и пътна обстановка */безразсъдното каране и на двамата шофьори/*. Причините били свързани, първата била високата скорост и дори при положение, че не бил заслепен при тази скорост, той щял да излезе от платното и да се удари в дървото. Заслепяването пък помогнало водача да не забележи предстоящия лев завой. По траекторията на останените следи личало, че нито един от водачите не забелязал предстоящия лев завой. Първият водач най-вероятно

бил заслепен от автомобила с по-голяма височина и вниманието му било отнесено към него, а вторият водач най-вероятно следял стоповете на първия, тъй като не могъл да освети пътя пред него. При положение, че и двамата водачи били видели левия завой, то щели да предприемат маневра, но те следели движенията един на друг, а не пътната обстановка, при което и поради високата си скорост и двамата пропуснали завоя.

Тъй като било вечер, водачите на автомобилите вероятно разчитали на светлините на насрещно движещите се коли, и тъй като нямало насрещно движение, последните си позволявали „да бягат в ляво и в дясно“.

Относно посоченото на фиг. 4 /л.278/ блокиране на километража на 180км.ч., вещото лице пояснява, че в световната практика се знаело, че километражът при челен удар блокирал на скоростта, с която се движел автомобила или можел да падне с не повече от 5-10км. Времето било ясно, пътната настилка била суха, а видимостта при нощни условия била добра, т.е. автомобилите имали видимост напред.

Експертът не бил изследвал опасната зона за спиране на автомобил М., но той във всички случаи бил в опасната зона, при положение, че се движел в такава близост. Този автомобил бил по-съвременен и при приплъзване имало специални системи, които правели автомобила по-устойчив, докато при първия нямало такова нещо. Следите, които били оставени от гумите на двата автомобила си личали, което доказвало, че се движели по една и съща траектория и в едно и също направление, поради което бил настъпил и ударът.

Според вещото лице, при положение, че автомобил Ауди бил избегнал удара, то вторият автомобил щял да се удари в същото дърво.

Относно скоростта на движение на лек автомобил М. МЛ, вещото лице пояснява, че този автомобил се движел със същата скорост, каквато била скоростта на лек автомобил Ауди А3, тъй като ударът настъпил няколко секунди след това, което се установявало от траекторията на двата автомобила, а при положение, че М. МЛ се движел на по-голямо разстояние от Ауди А3, то ударът нямало да настъпи долу, а щял да се удари в задницата на Ауди А3 и щял да види, че първият автомобил вече се бил ударил, и да избегне ПТП.

По отношение получените телесни увреждания и причинно-следствената връзка между произшествието и настъпилата смърт на Б., е била допусната и приета съдебно-медицинска експертиза /л.291-320/.

Според експерта, на починалия пострадал били причинени: травматичен пневмоторакс вдясно; тежка гръдна травма; контузия на гръден кош; множествени фрактури на ребра 5-то, 6-то, 7-мо, 8-мо вляво; фрактура на скапулата; сублуксация на стерноклавикуларната става; контузия на бял дроб; множествена травма; травматичен шок; контузия на глава и мозък; травматична субарахноидна хеморагия; травматичен субдурален хематом вдясно; интравентрикуларна хеморагия в ляв латерален вентрикул; мозъчен

оток; кома; фрактура на илиачна кост вдясно; двустранна пневмония (ИР); остър респираторен дисстрес синдром (ARDS); сепсис; резистентен септичен шок; многоорганна недостатъчност (церебрална, дихателна и циркулаторна).

Посочено е в заключението, че: травматичният пневмоторакс вдясно довел до разстройство на здравето временно опасно за живота; тежката гръдна травма, контузията на гръдния кош, множественото многофрагментно счупване на ребра в лявата гръдна половина, довели до трайно затрудняване на движенията на снагата; фрактурата на дясната скапула довела до трайно затрудняване на движенията на десния горен крайник; сублуксацията на стерноклавикуларната става, довела до трайно затрудняване на движенията на десния горен крайник; контузията на белия дроб довела до разстройство на здравето, временно опасно за живота; контузията на глава и мозък довело до разстройство на здравето, временно опасно за живота; травматичната субарахноидна хеморагия довела до разстройство на здравето, временно опасно за живота; травматичния субдурален хематом вдясно довел до разстройство на здравето, временно опасно за живота; интравентрикуларната хеморагия в ляв латерален вентрикул довела до разстройство на здравето, временно опасно за живота; мозъчния оток довел до разстройство на здравето, временно опасно за живота; травматичния шок довел до разстройство на здравето, временно опасно за живота; комата довела до разстройство на здравето, временно опасно за живота; счупването на дясната криловидна кост довело до трайно затрудняване на движенията на десния долен крайник; двустранната пневмония довела до разстройство на здравето, временно опасно за живота; острия респираторен дисстрес синдром (ARDS) довел до разстройство на здравето, временно опасно за живота; сепсисът довел до разстройство на здравето, временно опасно за живота; резистентния септичен шок довел до разстройство на здравето, временно опасно за живота; многоорганната недостатъчност (церебрална, дихателна и циркулаторна) довела до разстройство на здравето, временно опасно за живота.

Според експерта-медик, непосредствено след произшествието пострадалият Б. изпитвал от умерени до значителни по сила и интензитет болки и страдания, както и след многобройните оперативни интервенции.

Вещото лице дава заключение, че е налице пряка причинно-следствена връзка между произшествието, възникнало на 13.03.2020г. и получените в резултат на него телесни увреждания, както и настъпилата по-късно от тях смърт на Е.Б..

В заключението експертът разграничава и получените от Б. травматични увреждания, причинени от удара на автомобила, в който пътувал с крайпътното дърво /орех/, както и характера на тези увреждания. Така на Б., били причинени: травматичен пневмоторакс вдясно; тежка гръдна травма; контузия на гръден кош; множествени фрактури на ребра 5-то, 6-то, 7-мо, 8-мо вляво; фрактура на скапулата; сублуксация на стерноклавикуларната става; контузия на бял дроб; множествена травма; травматичен шок; контузия

на глава и мозък; травматична субарахноидна хеморагия; травматичен субдурален хематом вдясно; интравентрикуларна хеморагия в ляв латерален вентрикул; мозъчен оток; кома; фрактура на илиачна кост вдясно.

Налице била пряка-причинно-следствена връзка между травматичните увреждания, причинени на пострадалия от удара на автомобила му с крайпътното дърво и настъпилата на 07.04.20г. смърт.

Вещото лице не се ангажира с отговор на въпроса за допълнително получени травматични увреждания от Б. след удара между автомобила, управляван от него и автомобила, управляван от третото лице – Ч.. На този въпрос отговор можел да бъде даден в комплексна експертиза и след запознаване с механизма на произшествието и траекториите на двата автомобила.

В съдебно заседание, вещото лице поддържа заключението /л.402-403/. Пояснява, че травмите били причинени от удар с или върху твърд предмет със значителна кинетична енергия и били причинени в купето на лекия автомобил, от удар на тялото в части на купето или притискане между тях, като има предвид челния удар на автомобила в дървото и притискане на автомобила в долната част на купето.

Според експерта, травмите били от купето на лекия автомобил, тъй като пострадалият не бил изпаднал от купето и въпреки младия организъм и множеството операции, Б. развил пневмония, направил сепсис и вследствие на цялата обща травма, настъпила смъртта.

Експертът не се ангажира с отговор на въпроса за получени травматични увреждания, след втория удар с автомобила. При първия удар пострадалият политнал напред и леко нагоре, но най-вероятно бил с колан, тъй като не се наблюдавала толкова тежка травма в крайниците, но вторият удар притиснал Б. и към волана, и към тавана на купето. Вещото лице не дава отговор за травмите от допълнителните деформации на автомобила.

Изискани и приети по делото са и записите от камерите на КПП-Хвойна от 12.03.2019г., за времето от 19.00ч. до 20.00ч. и в тази връзка за разчитането им е допусната и приета видео-техническа експертиза /л. 441-454/.

Според заключението, камерата, заснела изследвания видеозапис, не била предназначена за измерване на скоростта на преминаващите в обхвата ѝ автомобили като поради тази причина, скоростта на автомобил Ауди и автомобил М., не можела да се определи от видеозаписа. На последния се наблюдавали заснети светъл на цвят автомобил, с емблема на марка М. и видим рег. № *****, следван непосредствено от тъмен на цвят автомобил, с емблема на марка Ауди върху предна декоративна решетка, и нечетяща се регистрационна табела. Експортирани изображения на кадри от видеозаписа, са приложени като фотоалбум /л. 445-453/.

С оглед възраженията на ответника и третото лице Ч. и оспорване механизма на произшествието, както и за разграничение на уврежданията от

удара в крайпътното дърво и тези, получени от удара между автомобила на пострадалия и на третото лице, е била допусната и приета комплекса съдебно-медицинска и авто-техническа експертиза, и били разпитани свидетелите Т. М. и Ат. М..

Според приетата комплексна експертиза /л. 459-483/ на 12.03.20г., около 19,15ч., на път II-86 км. 59+400, времето било ясно, пътната настилка била суха, без дупки и неравности, а видимостта била добра при нощни условия.

На въпроса за скоростта на движение на двата автомобила преди и по време на удара между тях, вещото лице дава заключение, че за лек автомобил Ауди А3 преди удара, скоростта била около 190,62км./ч., а към момента на удара около 185км./ч., съответно за лек автомобил М. МЛ скоростта преди удара била около 185,40км./ч., а по време на удара около 179,75км./ч. На фиг. 1 на л.475 експертът показва снимка на скоростомера на автомобил Ауди А3, след произшествието. В световната практика и краштестове било известно, че в повечето случаи след челен удар на МПС скоростомерът блокирал на скоростта, с която се движело МПС.

На фиг. 2, на л. 474 гръб, вещото лице показва мястото на удара от лек автомобил М. МЛ350 в лек автомобил Ауди А3, или ударът бил в долната част на автомобил Ауди А3, в областта на двигателя.

Според експерта, ударът и за двамата водачи бил предотвратим, при положение, че се били съобразили със забраняващата изпреварването пътна маркировка; с пътен знак А4 (последователни опасни завои, първият от които е наляво), както и ако се били движели със скорост от около 90км./ч., и при съобразяване с всички обективни и субективни фактори на пътната обстановка.

На въпрос, да се определи положението на автомобилите, при положение, че не е имало удар между двата автомобила, а единствено удар в крайпътното дърво, вещото лице дава заключение, че лек автомобил Ауди А3 след челния удар в крайпътното дърво /орех/, при скорост от около 180-190км./ч., щял да навдигне задницата на автомобила на 45 градуса и след това автомобилът щял да си падне отново на гумите.

На фиг. 3, л.33гръб, експертът е изготвил мащабна скица на местопроизшествието, а на фиг. 4 на същата страница е показало положението, в което се намирал автомобил М. МЛ 350, преди издърпването му на пътното платно. След удара между двата автомобила, автомобил М. МЛ 350 бил на една страна (лявата) до лек автомобил Ауди А3, който бил по таван, след скършване на дървото.

На фиг. 5, л. 476, са показани следите по пясъка на автомобил Ауди А3, или на крайна дясна пътна линия се виждала следа от протриване на гума. Същата следа продължавала извън пътното платно /по нивата/, по посока предна дясна гума на автомобил Ауди, а до нея от ляво имало следа от гумата на лек автомобил М. МЛ 350, което показвало, че и двата автомобила се

движели по една и съща траектория. Към момента на челния удар в крайпътното дърво водачът Б. бил с поставен предпазен колан. На фиг. 8, л. 480 е показано мястото, на което се намирал пострадалият Б..

Според заключението, дистанцията между двата автомобила била малка и при положение, че водачът на автомобил М. бил забелязал предстоящия ляв завой, то той имал техническата възможност да спре или избегне удара в автомобил Ауди А3, тъй като автомобил М. МЛ350 бил по-съвременен и имал системи за блокиране и предотвратяване от приплъзване, които системи го правели по-устойчив.

В заключението вещото лице отново описва механизма на произшествието и движението на двата автомобила преди възникването на удара, а на фиг. 6 /л.477гръб/ представя скица на движението на участниците преди и по време на ПТП. Добавя, че пътното платно било с дребнозърнеста асфалтова настилка и двете ленти били разделени с непрекъсната осева линия. Наклона на завоя бил 6 градуса и обратен наклон 1%. Лявата пътна лента била с ширина 3,10м., а дясната – 3,40м.

Посочена в заключението е и критичната скорост за преминаване през завоите непосредствено след правия участък на с. Хвойна, или при прав вираж тази скорост била 27,78m/s, което се равнявало на 100км./ч., а при обратен вираж била 21.71m/s, което се равнявало на 78,16км./ч.

Вещото лице е отговорило и на въпроса въз основа на кои доказателства дава заключение, че двата автомобила се били изпреварвали последователно, и това били показанията на Х. Ч. и Т. М..

На въпрос, дали този инцидент би възникнал при положение, че пострадалият Б. бил предприел маневра изпреварване и се бил ударил или бил засякъл автомобила на третото лице Ч., експертът дава отговор в смисъл, че в случай, че водачът на лек автомобил Ауди А3 бил ударил (закачил) отпред или встрани лек автомобил М., то от скоростта на движение, последният автомобил щял да промени траекторията си, и ПТП би възникнало на друго място.

Доказателство, че нямало съприкосновение от автомобил Ауди А3 с автомобил М. МЛ 350 преди настъпване на произшествието, бил фактът, че по втория автомобил нямало оставени следи, освен тези по тавана (боя от лек автомобил Ауди А3), след като той минал под него. При положение, че имало съприкосновение на двата автомобила, то траекториите им щели да бъдат различни от тези на произшествието, и лек автомобил М. МЛ 350 щял да напусне пътното платно, да се удари на друго място, но ударът нямало да е в областта на двигателя на автомобил Ауди А3.

Относно нараняванията на починалия пострадал, вещото лице-медици дава заключение, че поради изключително сложният механизъм на възникване на произшествието, с наслагване на два удара в много кратък времеви период, като първият удар бил челен, след което автомобила се навдигнал и последвал втори удар от друго МПС в долната част на пода на

предната кола, то пострадалият Б. от удара в крайпътното дърво бил получил: травматичен пневмоторакс вдясно; тежка гръдна травма; контузия на гръден кош; множествени фрактури на ребра 5-то, 6-то, 7-мо и 8-мо вляво; фрактура на скапулата; сублуксация на стерноклавикуларната става; контузия на бял дроб; множествена травма; травматичен шок; фрактура на илиачна кост вдясно. От втория удар от лек автомобил М. МЛ 350 Б. бил получил: контузия на глава и мозък; травматична субарахноидна хеморагия; травматичен субдурален хематом вдясно; интравентрикуларна хеморагия в ляв латерален вентрикул; мозъчен оток; кома.

Според експерта, тежките травматични увреждания в областта на главата довели до кома, която от своя страна наложила принудително лежащо положение и командно дишане, което пък довело до двустранна пневмония (ИР); остър респираторен дисстрес синдром (ARDS); сепсис; резистентен септичен шок; многоорганна недостатъчност (церебрална, дихателна и циркулаторна).

В заседание вещите лица поддържат заключението по комплексната експертиза и са категорични, че и двамата водачи били с поставени обезопасителни колани.

Според вещото лице-медик, в конкретния случай коланът е „изиграл и хубава и лоша страна“. От челния удар в дървото, Б. получил много тежка гръдна травма от волана, контузия на белите дробове, но вторият удар, който бил много близко след първия притиснал нагоре цялото купе и го сплескал, при което била причинена и черепно-мозъчната травма, а това било съдбоносното.

Причината за смъртта била развилият се дихателен проблем, тъй като когато човек бил поставен на командно дишане, поради изпадането в кома и подтискане на центровете, го дишал апарата, той не можел да развива нормално белите дробове, те били уязвими и се завъртал един процес. Затова вещото лице дава отговор, че комата била водеща, тъй като ако не бил в кома, Б. имал някакъв шанс, тъй като бил млад и можел да преодолее дихателните проблеми. Всяка една от изброените телесни повреди можела да доведе до смъртта, но до кома можело да доведе само черепно-мозъчната травма. Ударът в главата на Б. бил по меките черепни покривки, в теменно слепоочен дял в дясната част, там имало кръвонасядане с жълтеникав цвят. При челен удар или при удар назад, нараняванията щели да бъдат в основата на шията, а не в главата.

Експертите посочват, че лек автомобил Ауди А3 при първия удар се вдигнал на 45 градуса и започнал да пада, а при втория удар от лек автомобил М., се получила компресия между едно препятствие, което не било преместваемо и в същия момент второ. За автомобил М. удара бил челен. При положение, че автомобил Ауди бил паднал вече на гумите си, то автомобил М. би го ударил само отзад и деформациите по автомобилите щели да са коренно различни.

За установяване механизма на произшествието са допуснати до разпит и свидетелите Т. М. и Ат. М..

Според свид. Т. М., около 19ч., заедно със сина си се прибирали от Пловдив, движели се с около 60км.ч. Малко преди с. Хвойна, на дълга права, при разрешено изпреварване, бил изпреварен от бял джип М., а непосредствено след него се движел и автомобил Ауди. Последният автомобил довършил маневрата изпреварване вече в завоя. На правия участък на с. Хвойна свид. М. вече не виждал автомобилите, не можел да каже с каква скорост точна се движели те, но доста бързо го били задминали. Възприел двата автомобила, че се гоН., тъй като първоначално го изпреварил автомобил М., след което и автомобил Ауди, но вече в забранения за изпреварване участък. Излизайки от с. Хвойна, в посока гр. Чепеларе, на ляв завой, видял въпросния джип, обърнат на лявата си страна.

Спрели със сина му да помогнат, а в същата вечер свидетелят бил и на разположение като дежурен за ПТП, останал на мястото и докладвал за произшествието. Първоначално не забелязали, че автомобил Ауди е под джипа. Видели, че водачът се движел, в това време спрели и други автомобили и с останалите помогнали на водача на джипа да излезе от автомобила. След това забелязал, че автомобил Ауди е затиснат под джипа, т.е. предницата на джипа била под автомобил Ауди, който бил обърнат по таван и предницата на джипа била забита в Ауди-то, около средата, в зоната около предните седалки. Преценили, че от така разположените автомобили не можели да издърпат водача и докладвал на дежурния, че трябва да разместят автомобилите. Направили с телефоните си снимки, за да съхранят произшествието към онзи момент. В момента, в който погледнал водача на Аудито, последният не бил адекватен, чували се само хрипове и стонове. Изчакали екип на пожарната, тъй като се налагало да се разреже автомобила, за да извадят водача от автомобил Ауди.

Свидателят М. бил назначен като дежурен при възникване на ПТП, на повикване, тъй като район му бил с. Хвойна. В случаите, когато имало над средна телесна повреда, идвала дежурна група, която поемала огледа. Със сина му направили доста снимки от първоначалното положение на автомобилите, които впоследствие били предоставени на разследването.

Според свидетеля, имало следи, които започвали доста в началото на завоя, че автомобила бил напуснал платното за движение, и според него излизането станало постепенно, като най-вероятно вторият водач не бил забелязал, че напускат платното, при положение, че били много близо. Дървото, в което бил удара, било израснало в канавката, а от края на пътното платно до канавката били 70-80см., така че автомобил Ауди, излизайки от пътя при тази скорост, се ударил директно в дървото, затова и било изкъртено.

Краката на водача били изцяло затиснати между таблото и пода, а подът на колата бил хлътнал навътре и към тавана. Главата на водача била

свободна, а предпазния колан го „изкъртили“, за да го изкарат от автомобила.

Свидетелят Ат. М. /син на свид. Т. М./, дава показания в същата насока. Те се движели с около 60км.ч., а двата автомобила се движели много по-бързо от тях, тъй като бързо ги застигнали и ги изпреварили. Не може да прецени дали било „гонка“ и да посочи на какво било разстоянието между тях, както и да посочи дали били с включени къси или дълги светлини. Намерили двата автомобила след пътното платно, на ляв завой, като джипът все още бил на пътя, но не изцяло на пътното платно, автомобил Ауди бил по таван, а джипа на лявата си страна, като предницата на джипа била върху долната част, пода на Ауди-то.

За установяване на търпените болки и страдания от ищците и близостта с починалия, е била допусната съдебно-психологическа експертиза, изслушани са били и свидетели.

Съдебно-психологическата експертиза /л.324-330/ посочва отражението на смъртта на Евг. Б. върху емоционалното състояние на ищците. Така според заключението, ищците Н.Б. и М.Б., изпитали остра стресова реакция при съобщаване за инцидента със сина им, която придобила характер на удължена стресова реакция.

При ищците Н. и М. Б.и се наблюдавало атипично скърбене, изразено като хронична реакция на скръб, която се изразявала в продължителна реакция на скърбене и недостигаща до успокоение. Това било ясно от описаните дейности в ежедневието на Н.Б., свързани с посещението на гроба и до този момент, отдръпване от социална комуникация за споделяне на радост, говорене твърде често за загубата, въпреки опитите трудовата заетост да измести скръбта. При М.Б. също било показателно стесняването на социалните контакти, говоренето с близки за загубата, осъществяване на комуникационни връзки с приятели на Евг., за да се „хиперкомпенсира“ загубата; избягване на места и хора, напомнящи критичните събития.

Според заключението, смъртта на детето и брата променило необратимо живота на ищците. При родителите претърпял нежелано реструктуриране, което включвало ежедневието с необратима загуба на обичния им син; загуба на положителни чувства, радости, съпреживяване; загуба на планове за бъдеще, включващи починалият им син; загуба на мисли за разширяване на ролите, свързани с това да имат внуци. За сметка на това, ежедневието им било изпълнено със скръбни ритуали, правещи опит да заместят празнотата и липсата на присъствието на сина си.

Ищцата В.Б., непосредствено след произшествието и до смъртта на брат си, била подложена на интензивни стресови преживявания, които борела с психични защити като подтискане, изтласкване и компенсация. Вследствие смъртта на брат си, животът ѝ бил повлиян от негативни емоционални преживявания.

Според експерта, при В. Б. чувствата на скръб и загуба стоели като „маскирана скръб“, която можела да бъде наблюдавана като инвестиция в

изключителна трудова заетост и скърбене извън погледите на хората.

Към момента на извършване на експертизата, вещото лице не намирало медицински данни за промяна в психичния статус на изследваните лица, описани като психична болест, но всеки от тях имал различни начини за справяне с емоционалната болка от загубата, през психичните защитни механизми.

При Н. Б. се наблюдавали все още интензивни реакции на дълбока скръб, през социално отдръпване от комуникация за споделяне на радости; скръбни ритуали поддържани ежедневно с посещение на гроба; плачене при всяка асоциативна връзка с починалия син. Налице били и моменти на откъсване на преживяното, когато била заета с дейности и разговори с внука си. Трудовата активност била прекъсната за период от два месеца и възстановена, макар и с цел справяне със загубата.

При ищеца М. Б. били наблюдавани чести ситуативни реакции на дълбока скръб, през социално отдръпване от комуникация за споделяне на радости; плач при асоциативна връзка с починалия син. Трудовата активност била прекъсната четири месеца след смъртта на сина му, на място, което въздействало като вторична психотравмена реакция. Към момента на изследването ищецът не работел, като причината била характера на работата и съпреживяване на загубата с близки лица.

При ищцата В. Б. трудовата активност не била прекъсвана, макар и с цел справяне със загубата. Преживяването на скръб било хиперкомпенсирано с трудова активност, като едновременно с това били изчезнали поведения, свързани с доставянето на радост от предишни социални взаимности.

Според експерта, В. Б. направила значителни опити да компенсира тежестта от загубата на брат си, до подредено активно ежедневие със ситуативни моменти на траурна реакция. Това било постигнато благодарение на награждаващото присъствие на дете, семейство и характеровите ѝ особености, което очертавало добра прогноза за психологичното ѝ функциониране.

Тъй като загубата на дете била смятана за противоестествен факт, за обръщане в противоположна посока на нормалния биологичен цикъл и поради това за неприемлива от рационална и емоционална гледна точка, то според психологията пълно възстановяване при родителите, се постигало трудно. Наличието в семейството на още едно дете и внуци, било подпомагащо за процеса на скърбене, но не гарантирало, нито предопределяло посоката на възстановяване на психиката на пострадалите. Справянето с фактори като този, зависело от подкрепящата среда и личностовите стратегии за справяне със загубите. Факти от живота на Н.Б. и М.Б., които сочели за относително подредено ежедневие, били грижата за дома и ежедневните дейности, поддържаната трудова активност, споделяното внимание и преживявания с близкия кръг хора и преживяна радост с внука им. Всичко това, според вещото лице, би могло да се приеме като

благоприятна прогноза за относително справяне със загубата.

В съдебно заседание експертът пояснява, че описаната в експертизата преживяна остра стресова реакция, включваща вцепенение, шок, емоционални блокажи, плач, безсъние, телесни отговори, стомашни болки, била прераснала в удължена стресова реакция, поради настъпилите впоследствие усложнения в състоянието на пострадалите, т.е. удължената стресова реакция била свързана и с това, че смъртта не била настъпила непосредствено в момента на произшествието. Допълнителни фактори, които оказали влияние били средата в болницата, невъзможността близките да видят пострадалия, да окажат подкрепа, съпреживяване, състрадание и помощ. Пет дни след произшествието започнало ежедневно съобщаване за влошаване състоянието на пострадалия, което представлявало ежедневни и повтарящи се психотравми и реакции, които правели по-мощен емоционалния отговор на стреса, до ежедневно отчаяние.

При ищцата В. Б. - сестра на пострадалия, се наблюдавала специфика в справянето ѝ в стресова реакция, която била по-различна от тази при двамата родители. При нея се наблюдавала свръх компенсация, която била силно фокусирана с трудова дейност, в избягване на говорене за случилото се. При нея се наблюдавало по-дълго фантазно очакване, че брат ѝ няма да умре, което влизало в тип хиперкомпенсиращи психични защити и при нея справянето било различно. При нея се наблюдавало капсулирано емоционално преживяване.

Вещото лице посочва, че по време на проведеното психологично интервю ищцата Н.Б., последната споделила, че приемала допълнителни медикаменти за усложняващата се траурна реакция, която подобавала на депресивна реакция с всички нейни симптоми.

В заключение експертът посочва, че за ищцата Н. Б. определя като най-тежкото преживяване, най-тежката загуба и емоционални реакции, свързана със загубата на сина ѝ. При ищеца М. Б. тежестта не била по-малка, но била с различна изразност, поведенчески и емоционално.

При ищцата В. Б., предвид психичната компенсация, вещото лице смята, че там тежестта е в най-ниска степен, сравнена с майката и бащата.

Свидетелят Б. Б. /трети братовчед на пострадалия Евг. Б./ посочва, че на 12.03.20г., след 20ч. му се обадил С. и съобщил за станало тежко ПТП и за момче с неговата фамилия, което тръгвало с линейка за болницата. Свидетелят се обадил на неговият шурей и веднага заминали за град Пловдив. Заварили там бащата на момчето, лежал на земята, плачел и викал „момчето ми, момчето ми“. Започнали да събират кръводарители.

Свидетелят не можел да отговори, дали ищцата Н. Б. била там, но след няколко дни я видял и била коренно преобразена, била в изключително тежко състояние. Евг. бил много добро момче, лечението му продължило повече от месец и почти през ден били в болницата, но не могли да го видят. Майката, бащата и сестрата на Евг. били денонощно пред болницата, били полуживи,

нито ядели, нито пиели, само стоели в коридора и в колата пред болницата. Майката станала 40килограма. Последната и в момента не работела, сутрин, вечер, в студ, сняг и дъжд, постоянно била на гробищата. Ищците не се виждали вече с близките си, а и да се видели, темата била само за момчето.

Сестрата В. изживяла много тежко случилото се, били много близки, разликата в годините им била три-четири, израснали заедно, след което Евг. заминал в Пловдив и там останал. Евг. имал приятелка в Пловдив и при последният им разговор с него, споделил, че ще се жени.

Свидетелят Ч., във фактическо съжителство с ищцата В. Б., споделя, че с последната имат дете на 10години. Тъкмо се бил прибрал от работа, вечерта към 20-20,30ч. на 12.03.20г., когато му позвънили за катастрофата. Със свид. Б. Б. заминали за Пловдив, а на съпругата си казал по някакъв начин да съобщи на майка си и баща си. Когато пристигнали в болницата в Пловдив, М. Б. вече бил там, бил в шок. Лекарите съобщили, че шансовете били критични и М.Б. припаднал.

Според свидетеля, лечението продължило над месец, ищците наели квартира в Пловдив. Първоначално лекарите, казали, че 24 часа са фатални, след това 72ч, стресът бил абсолютен за всички.

В. Б. имала много силна връзка с брат си, по много пъти се обаждали на ден. Евг. и се обаждал за всичко да се консултира, дори при покупката на обувки. След смъртта на брат си В. плакала много, затворила се в себе си, приемала лекарства за преодоляване на стреса, но все още не можела да го приеме.

Свидетелят познавал Евг. Б. и В. Б. от деца, учели в едно училище. Разликата във възрастта на В. и Евг. била 4-5години, а отношенията им били много близки, тъй като майка им и баща им ходели на гурбет и те двамата живеели при старата баба, а В., като по-голяма се грижела за брат си.

ПРАВНИ ИЗВОДИ :

Според чл. 432, ал. 1 КЗ, увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка Гражданска отговорност, при спазване на изискванията на чл. 380.

В чл. 380 КЗ е предвидено, че лицето, което желае да получи застрахователно обезщетение е длъжно да отправи към застрахователя писмена застрахователна претенция. Срокът за окончателното произнасяне по претенция по задължителна застраховка Гражданска отговорност, не може да бъде по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл. 380 КЗ пред застрахователя, сключил застраховката, или пред неговия представител за уреждане на претенции, според чл. 496, ал. 1 КЗ.

Разпоредбата на чл. 498, ал. 3 КЗ обвързва допустимостта на прекия иск от наличието на започната процедура по уреждане на отношенията между увреденото лице и застрахователя и изтичането на срока по чл. 496, ако

застрахователя откаже да плати обезщетението или ако увреденото лице не е съгласно с определеното или изплатеното обезщетение.

От представените по делото доказателства се установява, че е била изпълнена процедурата по чл. 380 КЗ, доколкото ищците са насочили писмена претенция за застрахователно обезщетение за претърпени имуществени вреди, с входящ номер при ответника 5293/15.05.20г. /л.39-40/.

За да се ангажира отговорността на застрахователя по чл. 432, ал. 1 КЗ, е необходимо доказване наличието на всички кумулативни изисквания на фактическия състав на чл. 45 ЗЗД /деяние, противоправност, вина, вреди, причинно-следствена връзка между деянието и вредите/, пораждащи основание за отговорност на прекия причинител на вредата, както и съществуването на валидно застрахователно правоотношение между последния и застрахователя към момента на увреждането.

Безспорно е наличието на застрахователно правоотношение по застрахователна полица № BG22/119001787657/26.06.2019г., със срок на покритие от 26.06.2019г. до 26.06.2020г., за лек автомобил М. МЛ350, рег. № *****.

Според чл. 477, ал. 3 КЗ, обект на застраховане по задължителна застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите, е гражданската отговорност на застрахованите физически и юридически лица за причинените от тях на трети лица имуществени и неимуществени вреди, свързани с притежаването и/или използването на МПС, за които застрахованите отговарят, съгласно българското законодателство или законодателството на държавата, в която е настъпила вредата.

Застрахователят по задължителна застраховка ГО покрива отговорността на застрахования за причинените на трети лица, в това число пешеходци, велосипедисти и други участници в движението по пътищата, вреди, вследствие на притежаването или използването на МПС по време на движение или престой, според чл. 493, ал. 1 КЗ. В т. 1 на чл. 493 КЗ сред подлежащите на покриване вреди са посочени неимуществените и имуществените вреди, вследствие на телесно увреждане или смърт.

Според чл. 45 ЗЗД, всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму, а според чл. 51 ЗЗД обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

От събраните по делото доказателства се установява осъществяването на елементите на фактическия състав на чл. 45 ЗЗД – настъпило увреждане, причинено от виновно и противоправно деяние, от страна на застрахования; причинна връзка между деянието и вредоносния резултат; видът и размерът на претърпените вреди.

Така от приетите заключения по авто-техническа, съдебно-медицинската и комплексната експертизи, се установяват механизма на произшествието, получените травматични увреждания и пряка причинно-следствена връзка на травмите с настъпилата смърт.

От приетите авто-техническа и комплексна експертиза, както и от показанията на свидетелите Т. М. и Ат. М., се установява положението на участниците в произшествието и поведението им преди настъпването му, скоростта им на движение и механизма на произшествието.

Според заключението по комплексната експертиза, на 12.03.20г., около 19,15ч., на път II-86 км 59+400, при ясно време, суха пътна настилка, по пътно платно без дупки и неравности, при добра видимост при нощни условия, от гр. Пловдив към гр. Смолян, пътували лек автомобил Ауди А3, рег. № *****, управляван от Евг. Б. и лек автомобил М. МЛ350, рег. № *****, управляван от Х. Ч.. Преди табелата за с. Хвойна двата посочени автомобили били настигнати от лек автомобил, управляван от Т. М., движещ се със скорост от 60км./ч.

Автомобилите изпреварили този с водач М. с висока скорост и на забранен за изпреварване участък. Първи се движел автомобил М. МЛ350, а на много близка дистанция след него бил автомобил Ауди А3. Стигайки до КПП Хвойна, двата автомобили намалили скоростта си до 40км./ч., тъй като там имало монтирани камери. В края на правия участък след разклона за село Павелско, те отново увеличили скоростта си, тъй като там участъкът бил прав и позволявал на автомобилите да развият по-висока скорост.

Между автомобил Ауди А3 и автомобил М. МЛ започнало редувано изпреварване. След дългия прав участък следвали лек десен и след него ляв завой. В този момент първи автомобил бил Ауди А3 и на много близка дистанция след него се движел лек автомобил М. МЛ 350. В десния завой, поради липса на насрещно движение, автомобилите се движели по средата на осевата линия, която вече била непрекъсната. Притиснат и заслепен от фаровете на лек автомобил М. МЛ 350, водачът на автомобил Ауди А3 Е.Б., не забелязал предстоящия ляв завой, а водачът на автомобил М. МЛ 350, движейки се на минимална дистанция, следял стоповете на автомобиля Ауди А3.

Стигайки до участък на път II-86 км. 59+400, скоростта, която били развили двата автомобили, била 150-180км./ч., която скорост била прекалено висока а преодоляване на завоя. Лек автомобил Ауди А3 започнал странично приплъзване от което излязъл на банкета и се ударил челно в крайпътно дърво /орех/. От удара автомобиля се повдигнал на 45 градуса и малко преди да падне отново на гумите си, бил ударен в областта на двигателя от лек автомобил М. МЛ 350, който се движел по същата траектория след автомобил Ауди А3. Горното се виждало и от оставените по тавана следи, отразени в протокола за оглед. От втория удар крайпътното дърво било изкъртено и автомобил Ауди А3 се обърнал по таван, а автомобил М. МЛ350 се обърнал на лявата си страна и се установил по платното за движение на мястото, описано в протокола за оглед /фиг. 6 на л. 282 и фиг. 7 на л. 283/.

На въпроса за скоростта на движение на двата автомобили преди и по време на удара между тях, вещото лице дава заключение, че за лек автомобил

Ауди А3, преди удара скоростта била около 190,62км./ч., а към момента на удара около 185км./ч., съответно за лек автомобил М. МЛ скоростта преди удара била около 185,40км./ч., а по време на удара около 179,75км./ч. На фиг. 1 на л.475 експертът показва снимка на скоростомера на автомобил Ауди А3 след произшествието. В световната практика и краштестове било известно, че в повечето случаи след челен удар на МПС, скоростомерът блокирал на скоростта, с която се движело МПС.

На фиг. 2 на л. 474 гръб вещото лице показва мястото на удара от лек автомобил М. МЛ350 в лек автомобил Ауди А3, или ударът бил в долната част на автомобил Ауди А3, в областта на двигателя.

Според експерта, ударът и за двамата водачи бил предотвратим, при положение, че се били съобразили със забраняващата изпреварването пътна маркировка; с пътен знак А4 (последователни опасни завои, първият от които е наляво), както и ако се били движели със скорост от около 90км./ч. при съобразяване с всички обективни и субективни фактори на пътната обстановка, което са и непосредствените причини за ПТП.

На фиг. 3, л.475 гръб, експертът е изготвил мащабна скица на местопроизшествието, а на фиг. 4 на същата страница е показано положението, в което се намирал автомобил М. МЛ 350, преди издърпването му на пътното платно. След удара между двата автомобила, автомобил М. МЛ 350 бил на една страна (лявата) до лек автомобил Ауди А3, който бил под таван след скършване на дървото.

Според заключението, дистанцията между двата автомобила била малка и при положение, че водачът на автомобил М. бил забелязал предстоящия ляв завой, то той имал техническата възможност да спре или избегне удара в автомобил Ауди А3, тъй като автомобил М. МЛ350 бил по-съвременен и имал системи за блокиране и предотвратяване от приплъзване, които системи го правели по-устойчив.

Посочена в заключението е и критичната скорост за преминаване през завоите, непосредствено след правия участък на с. Хвойна, или при прав вираж тази скорост била 27,78m/s, което се равнявало на 100км./ч., а при обратен вираж била 21.71m/s, което се равнявало на 78,16км./ч.

Съдът намира заключенията по авто-техническата експертиза и по комплексната експертиза, в авто-техническата ѝ част, за непротиворечиви и допълващи се, затова ги приема за правилни и обосновани. В същия смисъл са и показанията на свидетелите Т.М. и А.М..

Установява се от заключенията по приетата съдебно-медицинска и комплексна експертиза, че смъртта на Е.Б. се дължала на множество травматични увреждания, несъвместими с живота.

На починалия пострадал били причинени: травматичен пневмоторакс вдясно; тежка гръдна травма; контузия на гръден кош; множествени фрактури на ребра 5-то, 6-то, 7-мо, 8-мо вляво; фрактура на скапулата; сублуксация на стерноклавикуларната става; контузия на бял дроб; множествена травма;

травматичен шок; контузия на глава и мозък; травматична субарахноидна хеморагия; травматичен субдурален хематом вдясно; интравентрикуларна хеморагия в ляв латерален вентрикул; мозъчен оток; кома; фрактура на илиачна кост вдясно; двустранна пневмония (ИП); остър респираторен дисстрес синдром (ARDS); сепсис; резистентен септичен шок; многоорганна недостатъчност (церебрална, дихателна и циркулаторна).

Вещото лице дава заключение, че била налице пряка причинно-следствена връзка между произшествието, възникнало на 13.03.2020г., и получените в резултат на него телесни увреждания, както и настъпилата по-късно от тях смърт на Е.Б..

В заключението по комплексната експертиза, в медицинската част, вещото лице, предвид изключително сложният механизъм на възникване на произшествието, с наслагване на два удара в много кратък времеви период, като първият удар бил челен, след което автомобил Ауди А3 се повдигнал и последвал втори удар от друго МПС в долната част на пода на предната кола, разграничава получените от Е.Б. от тези два удара увреждания. Така, от удара в крайпътното дърво пострадалият получил: травматичен пневмоторакс вдясно; тежка гръдна травма; контузия на гръден кош; множествени фрактури на ребра 5-то, 6-то, 7-мо и 8-мо вляво; фрактура на скапулата; сублуксация на стерноклавикуларната става; контузия на бял дроб; множествена травма; травматичен шок; фрактура на илиачна кост вдясно. От втория удар от лек автомобил М. МЛ 350 Б. бил получил контузия на глава и мозък; травматична субарахноидна хеморагия; травматичен субдурален хематом вдясно; интравентрикуларна хеморагия в ляв латерален вентрикул; мозъчен оток; кома.

Според експерта, тежките травматични увреждания в областта на главата довели до кома, която от своя страна наложила принудително лежачо положение и командно дишане, което пък довело до двустранна пневмония (ИП); остър респираторен дисстрес синдром (ARDS); сепсис; резистентен септичен шок; многоорганна недостатъчност (церебрална, дихателна и циркулаторна).

Причината за смъртта, според вещото лице-медик, била развилият се дихателен проблем, защото като когато човек бил поставен на командно дишане, поради изпадането в кома и подтискане на централните, го дишал апарата, той не можел да развива нормално белите дробове, те били уязвими и се завъртал един процес. Затова вещото лице дава отговор, че комата била водеща, тъй като ако не бил в кома Б. имал някакъв шанс, тъй като бил млад и можел да преодолее дихателните проблеми.

Предвид изяснения механизъм на настъпилото ПТП, с наслагване на два удара в изключително кратък времеви период; получените от пострадалия увреждания при първия и втория удар, както и уврежданията, довели до летален изход, следва да се приеме, че ударът между управлявания от Б. автомобил Ауди А3, рег. № ** * и автомобил М. МЛ 350, рег. №

*****, управляван от Х. Ч., е настъпил поради виновеното и противоправно поведение на водача на автомобила М. МЛ350, рег.№ *****, Х. Ч., и този удар е довел до смъртта на Е.Б., син на първите двама ищци и брат на третия ищец. Следва да се посочи обаче, че този удар не би настъпил, ако първоначално водачът Е.Б. бил спазил изискването за съобразена с пътните условия скорост и забраната за изпреварване в същия участък от пътя.

Според посоченото в заключението по комплексната експертиза, в авто-техническата ѝ част, удара и за двамата водачи е бил предотвратим, при положение, че се били съобразили със забраняващата изпреварването пътна маркировка; с пътен знак А4 (последователни опасни завои, първият от които е наляво), както и ако се били движели със скорост от около 90км./ч. и при съобразяване с всички обективни и субективни фактори на пътната обстановка.

Според разпоредбата на чл. 20, ал. 1 ЗДвП водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват, а според ал. 2 на същия член, водачите на ППС са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.

В чл. 21 ЗДвП са посочени ограниченията на скоростта на отделните категории пътни превозни средства в населено, извън населено място, автомагистрала и скоростен път. Така, за автомобили от категория В скоростта на движение извън населено място е определена на 90км./ч. Вещото лице авто-експерт определя скоростта на движение на лек автомобил М. МЛ преди удара на около 185,40км./ч., а към момента на удара 179,75км./ч., или водачът Ч. управлявал автомобила с превишение от почти 100км.ч. от разрешената скорост, а водачът на Ауди А3, Е.Б. в момента на удара управлявал автомобила със скорост от 185км./ч.

Според чл. 23, ал. 1 ЗДвП водачът на пътно превозно средство е длъжен да се движи на такова разстояние от движещото се пред него друго превозно средство, че да може да избегне удряне в него, когато то намали скоростта или спре рязко.

Категорично се установява от заключението по авто-техническата и комплексната експертизи, че дистанцията между двата автомобила е била минимална, между 5-10метра. Същото се посочва и в показанията на разпитаните свидетели.

От всичко посочено следва, че водачът на автомобил М. МЛ350, рег. № *****, както и водачът на лек автомобил Ауди А3 са нарушили посочените правила за движение по пътищата – чл. 21, ал. 1 и ал. 2 и чл. 23,

ал. 1 ЗДвП.

С оглед установените обстоятелства, и доколкото е безспорно съществуването на валидно застрахователно правоотношение по застраховка ГО досежно автомобила, с който е причинено процесното ПТП, то се налага извод, че са налице предпоставките, обуславящи отговорността на ответника за обезщетяване по реда на чл. 432, ал. 1 КЗ на причинените на ищците вследствие увреждането вреди.

При определяне размера на дължимото обезщетение съдът следва да се съобрази с критериите за справедливост, визирани в чл. 52 ЗЗД, както и да отчете конкретните факти за случая, характера на увреждането, начина по който се е отразило на ищците и икономическата обстановка в страната. Преценката за начина на отразяване върху психичното състояние на увредения в случаите на смърт на близък родственик следва да се извърши като се вземе предвид и възрастта на починалия, действителните отношения между родственика и починалия, степента им на близост и привързаност.

Ищците Н. и М. Б.и претендират обезщетение за загуба на дете. В действителност, човешкият живот е най-висше благо, чиято стойност е неоценима, а и общоизвестен факт е, че между лицата с роднинска връзка, най-силна е връзката между родител-дете, независимо от възрастта на родствениците. Както отбелязва и експертът по психологическата експертиза, при родителите животът претърпял нежелано реструктуриране, което включвало ежедневие с необратима загуба на обичния им син; загуба на положителни чувства, радости, съпреживяване; загуба на планове за бъдеще включващи починалия им син; загуба на мисли за разширяване на ролите, свързани с това да имат внуци. За сметка на това, ежедневието им било изпълнено със скръбни ритуали, правещи опит да заместят празнотата и липсата на присъствието на сина си. Тъй като загубата на дете била смятана за противоестествен факт, за обръщане в противоположна посока на нормалния биологичен цикъл и поради това за неприемлива от рационална и емоционална гледна точка, то според психологията пълно възстановяване при родителите се постигало трудно. Наличието в семейството на още едно дете и внуци, било подпомагащо за процеса на скърбене, но не гарантирало, нито предопределяло посоката на възстановяване на психиката на пострадалите.

Освен посоченото, според експерта, преживяната остра стресова реакция при родителите, включваща вцепенение, шок, емоционални блокажи, плач, безсъние, телесни отговори, стомашни болки, била прераснала в удължена стресова реакция, поради настъпилите впоследствие усложнения в състоянието на пострадалия, т.е. удължената стресова реакция била свързана и с това, че смъртта не била настъпила непосредствено в момента на произшествието. Допълнителни фактори, които оказали влияние били средата в болницата, невъзможността близките да видят пострадалия, да оказат подкрепа, съпреживяване, състрадание и помощ.

Следва да се отчете и фактът, че смъртта поставя край на живота като най-ценно човешко благо, поради което за това житейско събитие следва да се определи по справедливост по-висок размер на обезщетение, спрямо този, за претърпени неимуществени вреди от телесни повреди. Вярно е, че психическите болки и страдания от загубата на дете, независимо от възрастта на детето, и тази на претендиращите обезщетение родители са неизмерими в парично изражение. Затова, и преценявайки конкретните обстоятелства по делото, младата възраст на починалия, съдът счита, че претенциите за обезщетение от по 200хил.лв., са доказани и основателни за Н. Б. и М. Б., като следва да се отчете и допълнителните стресови изживявания, претърпени от тях в периода на болничното лечение на починалия им син.

Ищците Н. Б. и М. Б. претендират и законните лихви, считано от датата на произнасяне на отказ от ответника за изплащане на заведената претенция – 29.05.20г., ведно със законните лихви от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

Според чл. 492, ал. 2, т.2 КЗ в застрахователното обезщетение се

включват и лихви за забава, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице. Посочено е още, че същите се дължат при условията, посочени в ал. 3 на чл. 429 КЗ, в който пък е предвидено, че те се плащат от застрахователя в рамките на лимита на отговорност и считано от по-ранната дата измежду датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователно събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 или тази на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице. При отговорността по чл. 45 ЗЗД делинквентът дължи законна лихва от момента на увреждането. Или тази законна лихва се дължи и от застрахователя, считано от посочения в чл. 429, ал. 3 КЗ начален момент.

В случая се претендират лихви от 29.05.20г., която дата е по-късна от датата на предявяване на застрахователната претенция от увредените лица /15.05.20г./, с оглед на което определените обезщетения за неимуществени вреди следва да се присъдят ведно със законната лихва, считано от 29.05.20г.

Ищцата В. Б. претендира обезщетение за неимуществени вреди, причинени вследствие на смъртта на брат си в размер на 80 000лв., ведно със законните лихви, считано от 24.09.20г.

Спорна е активната материално-правна легитимация на ищеца В. Б. – сестра на починалия пострадал, като се твърди, че същата не попада в кръга лица, легитимирани да искат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък, съгласно Постановление № 4/25.05.1961г. и Постановление № 5/24.11.1969г.

С Тълкувателно решение № 1/2016г. от 21.06.2018г. се приема, че материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък са лицата, посочени в Постановление № 4 от 25.05.1961 г. и Постановление № 5 от 24.11.1969 г. на Пленума на Върховния съд и по изключение всяко друго лице, което е създадо трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които е справедливо да бъдат обезщетени. В мотивите на така постановеното тълкувателно решение е разяснено, че най-близките на починалия се ползват с право на обезщетение, тъй като поради естеството на съществуващата житейска връзка, е логично да се предполага, че пряко, непосредствено и за продължителен период от време, са претърпели значителни по степен морални болки и страдания от загубата му.

Правото на най-близките да получат обезщетение обаче не е прогласено за абсолютно и не би могло да се реализира, ако претендиращия обезщетение не докаже, че действително е претърпял неимуществени вреди, които е справедливо да бъдат обезщетени съгласно чл. 52 ЗЗД. При преценка на близостта следва да се има предвид не само наличието ѝ от правна гледна точка, но и действителните отношения между починалия и претендиращия увреждане родственик. Скръбта от загубата на близък човек е нормално и естествено състояние на празнота и липса, но от конкретните факти по делото не се установява тя да е от такъв характер, че да обоснове признаване право на обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на починалия брат.

Прието още в мотивите на решението, че братята и сестрите са част от най-близкия родствен и семеен кръг и връзките помежду им се характеризират с взаимна обич, морална подкрепа, духовна и емоционална близост. Когато поради конкретни житейски обстоятелства привързаността е станала толкова силна, че смъртта на единия от родствениците е причинила на другия морални болки и страдания, надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално присъщите за родствената връзка, справедливо е да се признае право на обезщетение за неимуществени вреди и на преживелия родственик.

От гледна точка на прието в тълкувателното решение, съдът

намира, че ангажираните от ищеца доказателства не покриват обективните критерии за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди.

По делото са разпитани свидетели /съжителят на В.Б. и братовчед /, приета е и съдебно-психологична експертиза.

В показанията си свидетелите пресъздават отношенията между ищцата и брат й. От същите може да се направи извод за съществуващи близки отношения между ищцата и починалия Б., основани на взаимна обич и привързаност, но не може да се твърди, че тя е изключителна и по-силна от обичайната между братя и сестри. С оглед традициите в обществото, връзката между братя и сестри е обичайно да бъде изградена на основата на обич и привързаност. Това е така, защото до навършване на пълнолетие обикновено децата са част от едно семейство, домакинство. Нормално и обичайно е тази връзка да продължи и след това, когато същите започват свой самостоятелен живот и създават свои семейства, както е в случая.

Освен посоченото, показанията на свидетелите следва да бъдат ценени и според чл. 172 ГПК, с оглед на родството им и липсата на обективност на възприятията.

Следва да се отбележи, че според приетата съдебно-психологическа експертиза, ищцата В. Б. направила значителни опити да компенсира тежестта от загубата на брат си, до подредено активно ежедневие със ситуативни моменти на траурна реакция. Това било постигнато благодарение на награждаващото присъствие на дете, семейство и характеристиките й особености, което очертавало добра прогноза за психологичното й функциониране. При нея, предвид психичната компенсация, вещото лице смята, че тежестта била в най-ниска степен, сравнена с майката и бащата.

Предвид изложеното, съдът не приема, че между ищцата и нейния брат е съществувала особено близка, трайна и дълбока емоционална и духовна връзка и че са налице конкретни житейски обстоятелства, поради които привързаността между братя и сестрата е стана толкова силна, че смъртта на единия от тях е причинила на другия морални болки и страдания, надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално присъщите за тази родствена връзка.

Съдът приема, че поради недоказаност на твърдението за преживени от ищцата болки и страдания от смъртта на нейния брат, подлежащи на обезщетяване по критериите на тълкувателното решение, предявеният иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Предвид отхвърлянето на главния иск на ищцата В. Б., претенцията за лихва за забава също е неоснователна.

По възражението за съпричиняване.

Ответникът прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия Б., свързан със скоростта на движение на управлявания от него автомобил.

Според мотивите на ТР №1/01.08.22г. по т.д № 1/2021г. на ОСГТК,

когато са налице предпоставките на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, съдът следва да намали обезщетението спрямо размера, за който искът би бил основателен, ако не би се наложило намаляването му поради принос на пострадалия. Размерът на заявената претенция не съставлява решаващ фактор при преценката относно действителния размер на вредата, подлежаща на обезщетяване, тъй като претендираното обезщетение може да не е равно по размер на определеното от съда по справедливост. С оглед забраната за присъждане *plus petitum*, съдът следва да присъди обезщетение до размера на исковата претенция, ако след намаляването му при предпоставките на чл. 51, ал. 2 ЗЗД същото надхвърля по размер претендираното.

За да е налице съпричиняване по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, пострадалият трябва обективно да е допринесъл за настъпването на вредите, създавайки условия или улеснявайки с виновното си поведение тяхното настъпване, независимо дали това поведение се изразява в действие или бездействие.

Според мотивите на ТР №1/2312.2015г. на ВКС по т.д. №1/2014г., ОСТК, „приносът на увредения, като обективен елемент от съпричиняването, може да се изрази в действие или бездействие, но всякога поведението му трябва да е противоправно и да води до настъпване на вредоносния резултат, като го обуславя в някаква степен“.

В редица решения на ВКС е прието, че изводът за наличие на съпричиняване на вредата не може да почива на предположения, а намаляването на дължимото обезщетение за вреди от деликт по правилото на чл. 51, ал. 2 ЗЗД изисква доказани по безспорен начин конкретни действия или бездействие на увреденото лице, с които то обективно да е способствало за появата на вредоносния резултат, като е създавало условия за настъпването му или го е улеснило.

Както се посочва и в решение №175/01.04.22г. по в.т.д. № 775/21г. на АС-Пловдив, разграничават се две основни проявления на съпричиняването: 1/допринасянето на пострадалия за възникване на самото ПТП, като правно значим факт, обуславящ прилагането на чл. 51, ал. 2 ЗЗД и 2/ приносът му за настъпване на вредата спрямо него, който факт също води до приложението на чл. 51, ал. 2 ЗЗД.

При съвкупната преценка на всички доказателства по делото се установява, че процесното ПТП е в резултат и на противоправното поведение на водача на лек автомобил Ауди Аз – Евг. Б..

Както се посочи и по-горе, заключението на експерта по комплексната експертиза, в авто-техническата ѝ част е, че удара и за двамата водачи е бил предотвратим, при положение, че се били съобразили със забраняващата изпреварването пътна маркировка; с пътен знак А4 (последователни опасни завои, първият от които е наляво), както и ако се били движели със скорост от около 90км./ч. и при съобразяване с всички обективни и субективни фактори на пътната обстановка.

Вещото лице авто-експерт определя скоростта на движение на лек автомобил Ауди А3 преди удара на около 190,62км./ч., а към момента на удара 185км./ч., или починалият Б. управлявал автомобила с превишение от 100км.ч. от разрешената скорост.

От посочено следва, че водачът на автомобил Ауди А3, рег. № *****, нарушил правила за движение по пътищата – чл. 21, ал. 1 и ал. 2 ЗДвП.

За съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия, както се посочи, може да се говори в случай, когато е налице причинна връзка между поведението му, с което е създадена обективна предпоставка и/или възможност за настъпване на увреждането и вредата.

Според разпоредбата на чл. 20, ал. 2 ЗДвП водачите на ППС са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват, длъжни са при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Или налице е противоправно и свързано с това рисково поведение от страна на починалия Б., довело до поемането на предвидим риск, респ. до неговото неоправдано игнориране. Това поведение съставлява обективен принос, който е противоправен и е в пряка причинна връзка с вредоносния резултат, последица от реализираното пътно-транспортно произшествие.

В обобщение може да се посочи, че настъпилата вреда е резултат както от противоправното виновно поведение на застрахования при ответника водач на МПС Х. Ч., така и от противоправното поведение на пострадалия Б..

При определяне на степента на съпричиняване, следва да бъде извършена съпоставка между тежестта на нарушението на делинквента и това на увреденото лице, за да бъде установен действителният обем, в който всеки от тях е допринесъл за настъпването на пътно-транспортното произшествие.

В конкретния случай, според съда, поведението на пострадалия е равно по степен, с това на застрахования водач. При съпоставянето на причините, довели до увреждането, се установява еднаква тежест на допринасяне, тъй като при отстраняване на допуснатите нарушения от всеки от двамата участници – Х. Ч. и Евг. Б., не би настъпил противоправният резултат. До аналогичен извод може да се достигне и при съпоставка на броя, вида и тежестта на допуснатите от всеки от двамата водачи и обсъдени по-горе нарушения. Така, приносът на всеки от участниците в настъпването на ПТП следва да бъде оценен на 50% от цялостния механизъм, довел до вредоносния резултат.

Посоченото налага извод, че определените от съда обезщетения, които да възмездят вредите на ищите Н. Б. и М. Б. следва да бъдат намалени

с 1/2, колкото е приносът на техния родственик, като на всеки от тях следва да бъде присъдено обезщетение в размер на 100 000лв.

За разликата над горепосочените суми исковете до доказаните и основателни такива от по 200 000лв. за всеки от тях, следва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

По разноските:

Ишците са освободени от внасянето на такси и разноски и същите и не са направили такива. Предоставена им е безплатна адвокатска помощ и се претендира адвокатско възнаграждение при условията на чл. 38, ал. 2 ЗА.

Предвид частичното уважаване на исковете, на основание чл. 38, ал. 2 ЗА, дължимото за тази помощ адвокатско възнаграждение следва да бъде присъдено в полза на адв. В. Р.. Размерът на адвокатското възнаграждение за дело с материален интерес 480 000лв. е 11 130лв. според Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Пропорционално на уважената част от иска, възнаграждението за адвокат следва да се определи на 4 637,50лв., която сума следва да се присъди в полза на адв. В. Р..

Според чл. 78, ал. 6 ГПК, когато делото е решено в полза на лице, освободено от държавна такса, осъденото лице е длъжно да заплати всички дължащи се такси в полза на съда. Поради това ответното застрахователното дружество следва да бъде осъдено да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на ОС-Смолян сумата от 8 000лв. държавна такса, дължима върху уважената част от иска. То следва да се осъди да заплати и разноските по делото, изплатени от бюджета на съда, пропорционално на уважената част от иска. Разноските от бюджета на съда са 700лв. депозити за вещи лица по допуснати експертизи, от тях върху ответника следва да се възложат 291,67лв.

Ответникът също претендира разноски, адвокатско възнаграждение и деловодни разноски.

Съобразно с отхвърлената част от исковете ишците дължат на ответника такива в размер на 6 591,67лв. адвокатски хонорар изчислен по Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения и 612,50лв. депозити за вещи лица по допуснати експертизи.

Разноските за третото лице-помагач следва да останат така, както са направени.

Предвид изложеното и на посоченото основание, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Застрахователно дружество Лев Инс АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. С., бул. С. ш. № 67а, представлявано от изпълнителните директори М. М.-Г., П. ДУ и С. Ант., на основание чл. 432, ал. 1 КЗ във вр. чл. 380 КЗ във вр. чл. 86 ЗЗД да заплати на Н. С. Б., ЕГН *****, от гр. М., ул. Х. Б. № 50, чрез адв. В. Р., сумата от 100 000лв.,

представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени от смъртта на Евг. М.в Б. – син, настъпила при ПТП на 12.03.2020г., по вина на водача на автомобил марка М. МЛ 350, рег. № *****, със сключена застраховка Гражданска отговорност по застрахователна полица BG/22/119001787657, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 29.05.2020г. до окончателното ѝ плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над 100 000лв. до 200 000лв., като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Застрахователно дружество Лев Инс АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. С., бул. С. ш. № 67а, представлявано от изпълнителните директори М. М.-Г., П. ДУ и С. Ант., на основание чл. 432, ал. 1 КЗ във вр. чл. 380 КЗ във вр. чл. 86 ЗЗД да заплати на М. К. Б., ЕГН *****, от гр. М., ул. Х. Б. № 50, чрез адв. В. Р., сумата от 100 000лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени от смъртта на Евг. М.в Б. – син, настъпила при ПТП на 12.03.2020г., по вина на водача на автомобил марка М. МЛ 350, рег. № *****, със сключена застраховка Гражданска отговорност по застрахователна полица BG/22/119001787657, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 29.05.2020г. до окончателното ѝ плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над 100 000лв. до 200 000лв., като неоснователен и недоказан.

ОТХВЪРЛЯ иска на В. М. Б., ЕГН *****, от гр. М., ул. Х. Б. № 50, чрез адв. В. Р., за сумата от 80 000лв., обезщетение за неимуществени вреди, причинени вследствие на смъртта на брат си Евг. М.в Б., настъпила при ПТП на 12.03.2020г., по вина на водача на автомобил марка М. МЛ 350, рег. № *****, със сключена застраховка Гражданска отговорност по застрахователна полица BG/22/119001787657.

ОСЪЖДА Лев Инс АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. С., бул. С. ш. № 67а да заплати на адв. В. Р., адвокатско възнаграждение в размер на 4 637,50лв. лв.

ОСЪЖДА Лев Инс АД, ЕИК *****, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на ОС - Смолян, дължимата за производството държавна такса в размер на 8 000 лв. и сумата от 291,67лв. лв., депозит за вещи лица, изплатен от бюджета на съда.

ОСЪЖДА Н. С. Б., ЕГН *****, М. К. Б., ЕГН ***** и В. М. Б., ЕГН ***** да заплатят на Застрахователна компания Лев Инс АД, ЕИК *****, разноски от 6 591,67лв. адвокатски хонорар изчислен по Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения и 612,50лв. депозити за вещи лица по допуснати експертизи, съразмерно на отхвърлената част от исковете.

Решението е постановено при участието на третото лице – помагач на страната на ответника – Х. Г. Ч..

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от съобщаването му на страните пред Апелативен съд – Пловдив.

Съдия при Окръжен съд – Смолян: _____